

Ruh ve Madde

Metapsişik Tetkikler ve İlimî Araştırmalar
Derneği Yayın Organıdır

* * *

Cilt: 34 Sayı: 400 MAYIS 1993

(KDV DAHİL) 10.000 TL. YURTDIŞI: 7 DM.

Dernek Adına Sahip ve Sorumlu Müdür:
Ergün ARIKDAL

Teknik Sorumlular:
Genel Yayım: Erol KONYALIOĞLU
Basım: Ahmet HIZVEREN
Mizanpaj-Montaj: Özgür SÜZER
Hakan Erkan ERASLAN

Yönetim ve Dernek Merkezi:
Hasnun Galip Sokak, Pembe ÇıkmaZI
No:4 D:8 80060 Beyoğlu/İSTANBUL
Tel: 243 18 14 Fax: 252 61 25

* İÇİNDEKİLER

● SEVGİLİ OKUYUCULAR	1
● REALİTE: DUALARIN MEKANİZMASI	2
● BİR AKIŞ: TOPAÇLAR	5
● İDARECI PL.ÂNLAR	6
● EVREN VE TANRI	10
● KUANTUM MEKANİĞİ VE KAOS TEORİSİ	14
● VE ÖLÜM ÖTESİ	17
● BİZDEN ÇOK ÖNCELERİ BİZDEN FAZLASINI BİLİYORLARDI: BİLİNMEYEN TOPLUMLAR	20
● VARLIKSAL ALANLAR VE SEVGİ	22
● ENFIELD'DEKİ TEKİNSİZ EV OLAYI	24
● ARZULAR	29
● OLAYLARIN DİLİNİ NASIL ANLAYABİLİRİZ?	30
● BİLGİ ÇAĞI'NIN GERÇEĞİ: HERKES VAZİFESİNİ YAPIYOR	34
● KORKULAR VE UMUTLAR	37
● İNSANDAKİ EVREN	39
● İNSANLARIN YAYGIN SORUNU: GERİLİM VE STRES	41
● PARAPSIKOLOJİ	44
● YAŞANMIŞ RUHSAL DENEYİMLER	45
● SADIKLAR PLÂNI'NDAN RUHSAL TEBLİĞLER: BİRLEŞİK İNSANLIK REALİTESİ	47
● KİTAPLAR ARASINDA: MEDYOMLUK	48

Dizgi: Ruh ve Madde Yayınları, 243 18 14

Kapak ve İç Baskı: Emre Matbaacılık, Dizdariye Medresesi Sok. No:15
Çemberlitaş/İSTANBUL, 518 23 74

Renk Ayırımı: Degrade, Teşvikiye / İSTANBUL, 248 25 18

Haberleşme, Abone ve Havaale Adresi: RUH ve MADDE P.K. 9 80072 Beyoğlu/İSTANBUL

Abone Ücreti: Yıllık, Yurtiçi: 120.000 TL. (Öğrenciler: 90.000TL.), Yurtdış: 84 DM.

Posta Çeki No: 168305

Sevgili Okuyucular

Ruhsal vazifeleri yüklenmiş kimselerin fonksiyonu, her şeyden önce, bir **bilgi ve öğreti** fonksiyonudur. Bu durumun ruhsal vazifeleri yüklenmiş kişi ve kurumlarda görülmesine pek ender olarak rastlıyoruz. Sanki, bilgi ve öğreti fonksiyonunu yerine getirmek arzî bir durum göstermektedir.

Modern dünyamızda, AYRINTILARIN birincil fonksiyon, hatta yegâne fonksiyon hâline dönüşmüş gibi görünmesinin nedeni, buradaki ruhsal vazifelerin gerçek tabiatını tamamen unutmuş olmasıdır. Çağımızın sapmalarından, inkârcı aydınların çarpık etkilerinden birini burada görmekteyiz.

Ruhsal vazifeliler, genel vazifelilerin içinde bulunarak, "ayrıntılar" düzleminde gerçekleri aramaya çalışanlara **müteal ve yüce** bilgilerden sunarak "ruhsal ya da manevî otoritenin" "**beşeri**" olan her şeyi kapsadığını öğretmektedirler.

Gerçek ilkelere bağlı bir zemin üzerinde kurulmuş bir toplumda, herkes, "yetkisi" dahilinde olan işlevi doldurmak zorundadır. Bunun aksi hâli, düzensizlik ve karmaşadır. Çağımızda gözükən bu değil mi?

Madde ve mânâ dünyaları, bu birbirinin devamı olan iki düzen, bugünkü kadar, birbirinin içine girmediği gibi, maddesel kaygılar da kendi içinde mutlaka bağımsız olması gerekenleri asla böylesine etkilememiştir. Kuşkusuz bu durum çağımızın kaçınılmaz sonuçlarıdır.

İlkelerden kaynaklanmayan bir tekâmülün gerçekleşmesine imkân yoktur. Her türlü değişim kendi ilkesine bağlıdır ve bu ilke hareketsizdir. Aynı şekilde, ayrıntı ya da değişim dünyasına dahil olan etkinlik -faaliyet de kendi ilkelerine sahiptir. İktidarı dahilinde olan realiteden, kendi alanından uzak ve bilgi alanı içinde bulunmayarak kendi ilkesine sahip olabilir. Bu durum onun ilke ya da metafizik bilgisinde gözlenen **değişmezliğe** kavuşmasını sağlar. Bu değişmezliği zaten kendi içinde barındırmaktadır. Gerçek olan her bilgi kendi nesnesini tanımlar.

Ruhsal vazifeliler bu bilgiyi içerdikleri gibi, süreklilik özelliğine de sahiptirler. Ama maddî gücün geçici ve olağan hadîsata tâbi olduğunu görüyoruz. Maddesel plânın yalnızca bir **ÜST İLKE İLE** bağlantısı vardır. Maddesel istikrarı kendi tabiatına ve karakterine uygun olduğu ölçüde kendi yöntemleriyle sağlar. Anlaşıldığı gibi sözünü ettiğimiz bu **ÜST İLKE, RUHSAL GÜCÜ** temsil etmektedir. Maddesel gücün varlığını sürdürülebilmesi için bu ilkeden gelen bir ruhanî muhafazaya - kutsamaya ihtiyacı vardır.

Bilgiden kaynaklanmayan her eylem ilkeden yoksundur ve anlamsız bir çabadır. Aynı şekilde, Ruhsal İdare Mekanizmasına bağlı, muhtaç olduğunu bilmezlikten gelen maddesel güçler de anlamsız, aldatıcı ve sahte olacaktır. İlkesinden uzak kalarak düzensiz bir biçimde çalışacak ve ister istemez kendi yok oluşunu hazırlayacaktır.

Sevgili Okuyucularım; Metapsişik Derneği olarak ifade edilen bu kendine özel **vazifeliler topluluğunun** etki alanı, ayrıntı realitesine bağlanmış kalmış "beşeri" varlıkların sandığı gibi sayısal ve niceliksel ölçülerle değil, niteliksel ve kapsam boyutlarının açılmalı genişliği ile ölçülür. Ruhanî Muhafaza altında hızla açısını genişleten, kolları arasına giren her alanı kendi bünyesi içinde absorbe ederek manevî otoritesini ya da yoğun etki gücünü arttıran Dernek, kendi bünyesinde ya da bünyesi dışında olsun, her türlü imtihandan daima daha güçlü, daha aydınlık, daha idrakli olarak çıkmıştır. Kırk üç yıldır manevî bir etki odağı olarak ulaştığı seviyenin kendisine yüklediği **YÜCE VAZİFESİNİ, HİÇBİR ENGELE MARUZ KALMADAN**, şanına lâıyk olarak yerine getirmeye hazırdır. Tohum hâliinden, gürbüz bir ağaç hâline gelinceye kadar korunmuş olan bu **FONKSİYON** için gerekli olan bütün değişimlerin fizik plânda oluşmasını bekliyoruz. Kişilerin değil Plânların hâkimiyeti altında oluşan bütün **hadîsat**, kendilerine ait vazifelerini yerine getirme çabası ve telâşi içinde bulunmaktadır. Artık hâkimiyet Ruhanî Otoritenin, yani İdare Mekanizmalarından meydana gelen **RAB'İNDİR**.

Selâm ve Sevgiler
Ergün ARIKDAL

DUALARIN MEKANİZMASI

DUALARIN metapsişik bir değeri vardır. Hem ölülerin arkasından okunanların, hem de bir yardım amacıyla edilenlerin farklı bir bakış açısıyla ele alınması gereklidir.

Hayatı iki farklı tarih arasında geçen bir zaman-mekân dilimi olarak düşünürsek, ölmüşlerin ardından edilen dualar bir anlam ifade etmeyebilir. Ancak niye dua edilmektedir? Tarih boyunca çeşitli ezoterizm kitaplarında işlenen konu, ölülerin ölü olmadığını. Demek ki varlık ölüm ötesi bir hayatı sürdürüyor. Arta kalan, yayılmakta olan şuurlu bir hayat var.

İnsanlar birbirlerini eğiterek, bazen bizzat yaşayarak bu konuya ait bazı bilgiler elde etmişlerdir. Meselâ Mısır dininde ölüm ötesi hayat çok geniş bir şekilde ele alınmıştır. Bugün mevcut olan dinlerin hiç birinin uza-

namayacağı mesafelere uzanarak, fizik hayatta yapılan bütün hareketlerin ahiret hayatında nasıl bir değeri almaya tâbi tutulduğu anlatılmıştır. Dinler, insanların fizik âlemden öte âleme geçişlerinin nedenleri, geçişlerinde karşılaşılabilecek sonuçlarla ilişkili bazı öncül bilgileri vermektedir. Bu önceden belirlenmiş bilgiler kutsal metinlerin içinde sıralanmıştır. Yani inanç dünyasında ahiretle ilgili deneysel bir araştırma yapılmamıştır. Sadece kendilerine önceden verilmiş olan bilgilerin aklî bir yorumunu yapmışlardır.

ÖLÜM ÖTESİYLE DENEYSEL ARAŞTIRMALAR

Metapsişik bilimi bütün inançların temelini oluşturan konuyu diğer şeylerden ayırarak, olduğu gibi işleyen bir daldır. Dinlerde ise ahireti ortadan kaldırdığınızda o di-

nin hiçbir değeri kalmaz. Ahiret yoksa, herhangi bir inancın insanlara getirdiği yasalar, yaptırımlar, değerler anlamsız kalır çünkü yaptırım gücü yoktur artık. "Neden yapacağım? Niçin bu böyle olmalı?" sorusuna cevap olmalıdır. O cevap da ahiret kavramıdır.

Dinler insanlara bir yığın şart sunmaktadır. Bunlar neye dayandırılarak ortaya konmaktadır? "Özgürüm, istediğim gibi düşünürüm. Yapmıyorum." diyen bir insana yaptırım olarak, meselâ "Tanrı seni cezalandırır." gibi bir yaptırım getirilmektedir. Yani fizik plânın üstündeki bir güç öne sürülmektedir. "Yarın ahirette bunun hesabını sorarlar." ya da "İki elim yakandadır." gibi ifadeler kullanılmaktadır. Her iş ahirete bırakılmaktadır. Demek ki ölümsüzlük, varoluş, devam ediş çok önemlidir. Zaten ahireti olmayan dünya, dünyası olmayan

ahiret yoktur.

Metapsişik araştırmaların ortaya çıkışının temel sebebi, insanların, inanç yoluyla kendilerine öğretilmiş olan ahiret hayatını artık deneysel bir şekilde de öğrenmek ihtiyacıdır. Fiziğin üstündeki o yüksek plânın, insanlar üzerindeki etkisini anlamak isteğidir. Akıl ve mantığıyla sorduğu sorulara deney yoluyla, fizik plândaki sebep-sonuç bağlantılarıyla cevap vermek için metapsişik araştırmalar başlatılmıştır.

Metapsişikğin temel konusu fizikten ahirete gitmek değil, ahiretten fiziğe gelmektir. Oradan buraya ya da buradan oraya gidişin sebeplerini anlatabilmektedir. Neler olur, ne gibi şeylerle karşılaşılır vb.

DUALARDA AMAÇ ÖLEN VARLIĞA YARDIMDIR

Başa dönecek olursak, ölümlerin arkasında edilen dualar, varlığın ölümsüzlüğünün kanıtlanmasıdır. O kişinin fiziğine değil, fizik üstündeki asıl varlığı olan ruhuna dua edilmektedir.

Ayrıca ahiret hayatındaki varlığın birtakım olaylarla ve sahnelerle karşılaşmış olduğu kabul edilmektedir bu dualarla. Ki böylece onun rahatlaması, onunla bizim aramızdaki ilgi ve sevgi bağının sürdürülmesi sağlanmaktadır. Ama asıl amaç o varlığın kendini bilebilmesi, bulabilmesi, nerede olduğunu fark edebilmesi, dünyasal

baskıların onun üzerinde kurmuş olduğu bir yığın baskıdan kurtulabilmesidir. Dua ile ona yardım etmiş, ona ek bir enerji yollamış oluruz. Uyarılar yollarız.

O da kendi gücüne ya da liyakatine göre bunları alır ya da almaz. Çünkü biliyoruz ki her yapılan dua, ulaşacağı yere ulaşmamaktadır. Yapılan celselerde, örneğin bir annenin duasının ölmüş olan oğluna ulaşamadığını görebiliyoruz. Oğlu, "Çok uzun bir süreden beri karanlıklar içinde, sıkıntıda yım. Birtakım imajlarla uğraşıyorum. Bunlardan kurtulamıyorum." gibi ifadeler kullanmaktadır.

Dua, telepatik yolla belli bir titreşim üzerinden istek ve düşünce yayınında bulunmaktır. Bu bizim gücümüzle bağlıdır. Her radyonun kendine göre bir güçte yayın yapması gibi. Nitekim 500 watt'lık bir verici ile uydu aracılığıyla yayın yapan yüksek güçlü bir vericinin alanı arasında çok büyük bir fark vardır.

KELİMELERE BİR TESİR DE YÜKLENMELİDİR

Dua sırasında, her varlığın söylediği sözlerden ziyade, o kelimelere yüklemiş olduğu tesir çok önemlidir. Işık gibi, yani hem foton parçacığı hem de bir dalgası var. İki de birarada. İsteklerimiz kalbî yani içten, samimî titreşimlerle yayılacaktır. Bu sırada inançlarımız gereği bazı

kelimeleri tekrarlayabiliriz. Ama unutmayalım ki etkili olan okuduğumuz kelimelerin kendisi değildir. Etkili olan bizim o kelimelerle olan bağlantımız ve amacımızdır.

Örnek olarak bir Fatiha suresini ele alabiliriz. Diyelim ki ölmüş olan bir kızımız var. Arkasından okuduğumuz bir Fatiha'da bunun kelimelerini, içeriğini mi yolluyoruz yoksa gönlümüzde o kıza karşı taşıdığımız sevgi, acıma, özlem duygusunu mu yollamak istiyoruz? Herhalde daha çok ikincisi için. Onu yapmak için de mekanik bir işleme, bir aracıya ihtiyaç duyuyoruz. Kelimelere ihtiyaç duyuyoruz. Düşünsek bile kafamızda kelimeler hâlinde düşünürüz.

İşte önemli olan, bu kelimelere yüklediğimiz gerçek isteklerimiz, renklerimiz ve samimiyetimizdir. Bunlar yoksa, bu dualarla kendi kendimizi tatmin ediyoruz demektir. Bu tip duaların dönüp dolaşacağı yer de iki dudağın arasındadır.

ŞUURLU OLARAK DUA ETMEK

Asıl dualar sessiz sedsız, hiç kelime kullanmadan, büyük bir saflık ve bağlantı içinde yüce plânlardan ya da Tanrı'dan; bizim yeryüzünde vazifemizi yapmak için yardıma ve himayeye muhtaç olduğumuzu ifade etmektir. Duanın özü, yaşamakta olan insanın, plânlar adına dünyaya gelmiş olduğunu fark ederek onlardan yardım iste-

mektir, talep etmektir.

Ölülerin arkasından dua okunabilir. Ancak belli bir amaç, hedef olmalıdır. Bu telepatik çağrının gideceği yere gitmesi için de yardım istenmelidir. Çünkü pek çok ara dalga boylarından, ara plânlardan geçecektir. Çünkü yansıtımlar yapılmazsa, dualarımız başka dualar vasıtasıyla polarize edilebilir. Aksi takdirde içinde belâ okunan dualar gerçekleşebilirdi. Ama görüyoruz ki bunlar pek gerçekleşmiyor. Her şey belli bir düzen içinde.

Hayırlı ya da hayırsız birtakım dualar polarize edilir, yani gücü düşürülür, değişikliğe uğratılır. Yukarısı insan-öğünun duygusal olduğunu bilir. Her istediği şeyin sorumluluğuna sahip değildir insan. Yaptığı bir hareketin hangi sebep-sonuç zincirlerini çalıştıracığını bilemez. Akıllı olmanın gerçek anlamı, her hareketin sebep ve sonuç bağlantılarını kurmaktır. Yüksek seviyeli bir akıldır bu. Sebebin arkasındaki sebebi görebilmektir.

Okunan dualarla ayrıca kendimizden başka insanları da düşünme faaliyetine geçmekteyiz. Dua etmek, bizi benmerkezcilikten uzaklaştırmaktadır. Başka bir özellik de kendimizi dua etmek için psişik bir hazırlığa sokmaktayız. Ve ayrıca inançlarımızı kontrol etmeye zorlamaktadır. Önceden öğrendiğimiz bilgilerin bizim üzerimizde yapmış olduğu tesirleri kontrol edebilmekteyiz.

Ettiğimiz bir duanın aynı zamanda bir enerji yayışı olmaktadır. Bu tür enerjiler polarize edilirken sıfırlanmaz. Çeşitli meksefeler içinde biriktirilir. Ama bunlar kendiliğinden olan olaylardır. Bu enerjiler otomatikman kendilerine ait olan rafa gider ve orada birikir. Orada da bu gibi psişik enerjilere ihtiyaç duyan varlıklar tarafından anî durumlarda kullanılmak üzere bekletilir. Ve kullanılır. Hiç hak etmediğimiz hâlde, o yönde bir çaba harcamadığımız hâlde başımıza gelen birtakım olayların arkasında bu tip istek ve duaların anî boşalmalarının etkisi vardır. Bunlar bazen çok beğendiğimiz, bazen de hiç hoşumuza gitmeyen olaylar tarzında ortaya çıkar. Ama ikisi de birer yardımdır.

DUALARLA BİRLİK İLKESİNE KATILIRIZ

Ölülerin arkasından okunan dualarda, onun neye ihtiyacı varsa ona o ulaşır. Bizler onun neye ihtiyacı duyduğunu bilemeyiz. Dua ederiz, isteriz ama bizim yapacağımız şeyler bize kalmıştır, bize göredir. Onun ihtiyacını karşıladığımızı bilebiliyor muyuz? Hayır. O hâlde dua etmekle kendi dua etme ihtiyacımızı karşılarız. Yani insanlarla bir olabilmek, onu kendimize yakın düşünebilmek, sevgiyle karşılık vermek gibi hissiyatımızda bir gelişme olmaktadır. Hislerimiz incelmemekte, benmerkez-

cilikten uzaklaşmaktayız. Bunlar oldukça mantal düzeyde olan şeylerdir.

İslâm dini bu hisleri birtakım maddî hareketlerle desteklemeye çalışmaktadır. Dua etmekle kalmaz, ayrıca o varlığın adına mevlitler, helva dağıtmalar gerçekleştirir. Burada kendisine sadece yemek verildiği için karşılık verebilen insanlar da harekete geçirilmek istenmektedir. Yoksa, dağıtılan helvanın ölüye bir faydası yoktur. O hâlde asıl amaç önüne bir yemek konduğu için ölüye hayır dua edebilecek insanların motive etmektir. Yani insanların birlik ve beraberlik içinde olması gerektiğinin küçük bir örneğidir bu. Dünyanın her yerinde ortak yemek yemenin, şölenlerin temel hedefi de budur. Çünkü fizik plânda insanları birbirine yaklaştıran konu, karnın doyurulmasıdır. Beden ve sağlık önemli bir şeydir. Hep beraber bir lokmayı, bir yemeği paylaşmak, elde edilen bir nimeti paylaşmak birlik ve beraberliğin en alt düzeyde, ancak en hayati bir seviyede görünümünden ibarettir. Aile sofraları, düğün sofralarının hepsi bu beraberlik için birer vesiledir.

Dünyada ve ülkemizde meydana gelmekte olan bazı olayların arkasındaki hedef de budur. Değişen dünyada her an birçok şey olabilir ancak bunların arkasında yatan gerçek dürtü, yaşamakta olan varlıkların birlik ve beraberlik ilkesini tezahür ettirmeleridir.

TOPAÇLAR

Küçük topaçlar!

Dönerken, sırtlarında şaklayan kaytanlarıyla,

Istırap vınlıtları içinde kıvrılanan bedenleri,

Bir anlık mutluluk uğruna,

Yalpalar yaparak, daireler çiziyor.

Istırap kamçısının şakırtıları,

Her gün biraz daha duyuluyor,

Küçük topaçların sırtlarında.

Kendileri de biliyor dönemeyeceklerini,

O kamçı olmazsa.

Kaytanları sımsıkı sarılı bedenlerine,

Çıktıkları o uzun dönüş yolunda,

Defalarca ayrılarak, tekrar tekrar sarılıyorlar,

İkisi beraber olmadan

Asla bu yolu alamıyorlar.

Anlayamasalar da bu dönüşün sebebini,

Sadece bildikleri döne döne gittikleri.

Tepelerinin üzerinde sallanan,

Zavallı görünen topaçlar!

Artık yorulduklar,

Bilmeden dönmekten,

Şaklayan kırbacı yemekten.

Hep aynı daireyi gidip gelmekten.

Esas sahip çıksın ortaya,

Topaçları toplansın biraraya.

İDARECİ PLÂNLAR

Derleyen: Erol KONYALIOĞLU

PLÂNLAR ve ORTAK ALANLAR

YAZIMIZIN başında sözünü ettiğimiz 7 katmanlı o konik modeli hatırlayalım. O kendi içinde Bütünleşmiş bir İdareci Plânı, hiyerarşik olarak, birbirine bağlı, birbiriyle kaynaşmış bir plânlar sistemini sembolize ediyordu. Şimdi gene oradan tek bir katmanı, tek bir plânı ele alacak olursak, bu plân da gene birçok alt plânlardan oluşuyordu. Koninin bütünü İdarî bir Organizasyondur.

Şimdi; gerek koniyi teşkil eden plânlar arasında gerekse tek bir plânı teşkil eden tali plânlar arasında, kesin sınırlar, anî geçişler yoktur. Bir plânın katmanları arasında yumuşak geçişler vardır. Anî geçişler, anî değişimler yoktur. Aralarında daima atlama eşikleri, ara kesitler, tampon bölgeler vardır. Yatay bir plânda Merkeze doğru ilerlerken tampon bölgelerden geçilir. Plânlar arasında sert geçişler, sıçramalar yoktur. Plân katmanları arasında daima **ortak alanlar** bulunur. Aynı plânda Merkezen itibaren herbir katman kendi içinde ortak alanlarını, organizasyon ağlarını meydana getire getire plânın gerçek sınırına kadar uzanır. Ama bir plân için bildiğimiz anlamda gerçek bir sınır mevcut değildir. Bunun için bir ölçümüz yoktur. Bilmiyoruz. İki plân arasında daima bir **tampon bölge** bulunur.

Şekilde (+) işaretleriyle gösterilen 1. plân, (-) işaretleriyle gösterilen 2. plân olsun. Dikkat eder-

(Geçen Sayıdan Devam)

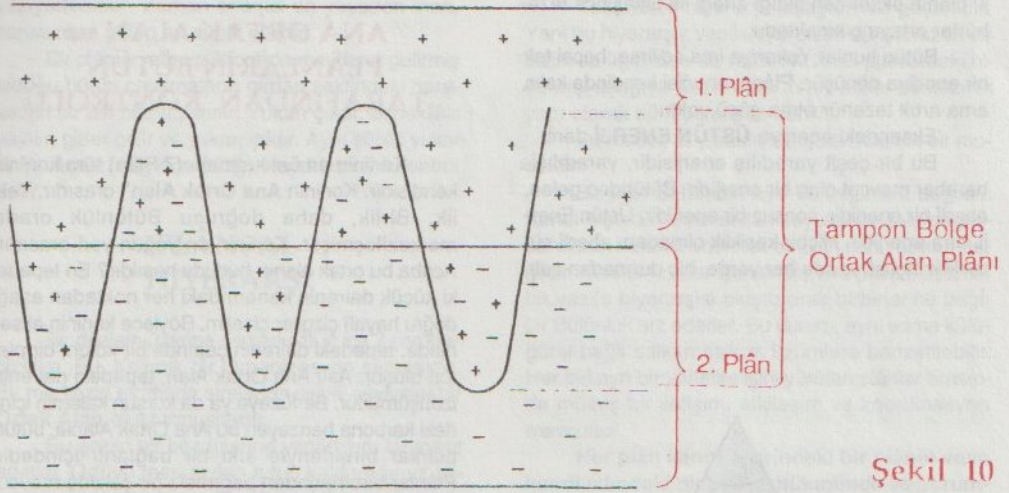
seniz, bu iki plân kesin bir hudut çizgisi ile ayrılmış değildir. Birbirinin içinde esnemştir, birbirinin içine geçmiştir. 1. plân (+'lar) 2. plân (-'lerin) bölgesine, 2. plân da 1. plânın bölgesine uzantılar hâlinde dolmuş, birbirine kenetlenmiştir. İşte aradaki kuşağa Tampon Bölge ya da Ortak Alan Plânı diyoruz. O bölgeden hem (+) hem (-) vardır. Orası ne sadece 1. plândır, ne de sadece 2. plândır; orası ortak bir alandır. 1. plân sarı, 2. plân mavi renkte ise, Ortak Alan Plânı yeşil renkte olacaktır. Plânlar arasında böylesine bir girişim, bir kaynaşma vardır.

Üst plân aşağı uzanmış, alt plân ise üst plâna giriş yapmış. İç içe plânlar. Biri çekiyor, diğer itiyor. Üst plânın alt plâna inişi, aşağıya doğru esnemesi, o plâna yardım ve hizmet içindir. Biz bu uzantılara, bu varlıklara "Vazifeliler" diyoruz; adı sanı bilinmeyen nice yol göstericiler, peygamberler, bilim adamları, filozoflar ve önderler. Onlar Yüce Işığı taşıyanlar olarak alt plânı yukarı çekmeyi vazife edinmişlerdi. Üst plânın, hizmet ve vazife için aşağı inen uzantısına sembolik olarak "kurban" denir. Alt plân da büyük çaba ve ıstıraplarla yükselmeye, üst plâna dalmaya, onunla kaynaşmaya çalışır.

Ortak alanlar, plânlar arasında koordinasyonu sağlar. Bütün işi iki katman arasındaki "Ara Plânlar" görür.

Bir plân, en büyük ortak alanı teşekkül ettirmiş olan bir sistemdir.

Görülüyor ki, ortak alan, ortak alan içerisinde; en miniğinden en büyüğüne kadar dev gibi bir Birlik ve Bütünlük, yani bir plân meydana gelmiştir. Bütün

Şekil 10

plânları birbirleriyle uyum hâlinde olan Koni, baştan aşağı bir "Ortak Alan"dır.

Koninin tümü çeşitli ortak alanlardan meydana gelmiş En Yüce Ortak Alan'dır. Kuşkusuz bizim Konimiz de başka bir koniyle bir ortak alan teşkil etmiş vaziyettir. Ve bu böylece sürüp gider.

Görülüyor ki, **yaratılmış olan her şey tek bir ortak alan içerisindedir.** Var olan her şey Birlik, Teklik ve Bütünlük hâlinindedir. **Çoklukta Birlik** budur.

Aslında aşağıda olan yukarıda olan gibidir. Yani aşağısı yukarısının bir uzantısı, yansıması ya da tezahürüdür, O'nun çoğalmasındır. Örneğin sözünü ettiğimiz o Tekliği bir insan bedeninde görebildiğimiz gibi Dünyanın kendisinde de görebiliriz.

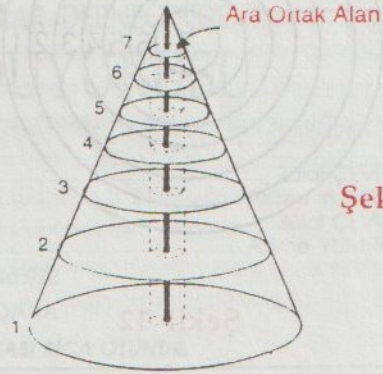
ÜSTÜN ENERJİ VE PLÂNLARIN FARKLI TEZAHÜRLERİ

Her plânın tezahür etme ve tezahür ettirme özelliği ayrıdır. Örneğin, yedi plâtlı konik maketin en alt plânı taşa, toprağa, madenlere, kısaca cansız sifere aitse, yukarı doğru olan plânlar sırayla bitkilerin, hayvanların ve insanların katmanıdır. Yani onları yönetir. **Bir plân tezahür ediyor, daha doğrusu başka bir zaman-mekâna uzanıyor ve uzantısını yönetiyor.**

Her plânın farklı farklı tezahür etmesi, plânların ayrı ve bağımsız olmaları ya da farklı ener-

jilerle beslenmeleri anlamına gelmez. Plânlaşma, Bütünün bir işlevinden ibarettir. Temelde böyle bir plânlaşma da yoktur. Aslında her şey Bütün olanın, Tekin tezahürüdür. Örneğin Bütün; belli bir plânda hava gibi, belli bir plânda su gibi, belli bir plânda ateş gibi, belli bir plânda toprak gibi vb. tezahür etmiştir. Bu nedenle "Aşağıdaki Yukarıdakine benzer." denmiştir.

Bütün olan, çeşitli plânlarda farklı şekillerde tezahür etmekle beraber enerji taktır. Her plân enerjisi koninin ekseninden, mihrerden alır. Örneğin, belli bir plân eksenden aldığı enerjisi hava gibi, bir başkası ateş gibi ifade etmektedir. Bir diğer plânda ise merkezden alınan enerji, canlılar âlemi gibi gözükmektedir.

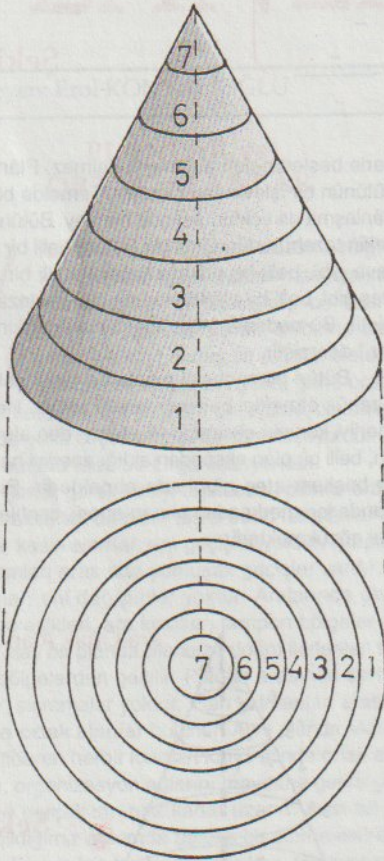
Şekil 11

Her plânın kendine ait enerjisi vardır. Bu enerji, plânın eksenden aldığı enerji ile birleşince tezahürler ortaya çıkmaktadır.

Bütün bunlar Yukarıya irca edilirse, hepsi tek bir enerjiye dönüşür. Plânın enerjisi kendinde kalır, ama artık tezahür etme gücü yoktur.

Eksendeki enerjiye **ÜSTÜN ENERJİ** denir.

Bu bir çeşit yaratılış enerjisidir, yaratılışla beraber mevcut olan bir enerjidir. Bütünden gelen, ebedî bir enerjidir, sonsuz bir enerjidir, Üstün Enerji, ana enerjidir. Hiçbir kesiklik olmadan, ebedî süreklilik ölçüsü içinde her yerde, hiç durmadan çalışır.

Şekil 12

şır. Bu, **Ruh Enerjisi**'dir.

ANA ORTAK ALAN ve PLÂNLARIN BÜTÜN TARAFINDAN KONTROLÜ

Koninin en üst katmanı (7.Plân) tüm koninin kendisidir. Koninin **Ana Ortak Alan**'ı orasıdır. Teklik, Birlik, daha doğrusu Bütünlük orada merkezleşmiştir. Koninin en yoğun yeri orasıdır. Acaba bu ortak alanın hududu nasıldır? En tepedeki küçük dairenin kenarındaki her noktadan aşağı doğru hayalî çizgiler çizelim. Böylece koninin ekseninde, tepedeki dairenin çapında bir kolon, bir piston oluşur. Asıl Ana Ortak Alan, tepedeki dairenin izdüşümüdür. Bir füzeye ya da kurşun kalemin içindeki karbona benzeyen bu Ana Ortak Alanla, bütün plânlar birbirleriyle sıkı bir bağlantı içindedir. Plânlar birbirlerinden bağımsız bir şekilde mevcudiyetlerini sürdürmezler.

Asıl işlev bu ortak alanda meydana gelir. Bütün olan (en üstteki), kendinden sonraki tüm plânları bu ortak alan vasıtasıyla kontrol altında tutar. Bütünlük o ortak enerjiyle sağlanır. Plânların gelişimi Ana Ortak Alanın enerjisiyle mümkün olur ve böylece Bütün (Koninin kendisi) tekâmül eder. Gerçek gelişme Koninin kendisi, bütünü için geçerlidir. Sadece bir alt plânın ya da Koninin tekâmülü, bir üst plânın tekâmülü anlamına gelmez.

Eksen boyunca uzanan o kolonda, o piston da sürekli olarak iniş ve çıkışlar olur. Plânları birbirine bağlayan en büyük enerji akışı bu ekseninde olur. Bütün plânlar ana mihverle bağlantı hâlinindedir. Bütün organizasyonlar Ana Ortak Alan vasıtasıyla kendi konilerine bağlıdır.

Dikkat edilecek olursa bu "piston", daima plânların merkezlerinden geçmektedir.

Yani her plânın merkezi aynı zamanda en yukarıdaki Merkeze direkt olarak bağlıdır. O hâlde bir varlık, plânının merkezine, yani pistonu yaklaştığı ölçüde, en üstteki plâna yaklaşmakta ve onunla bağlantı kurmaktadır. Yani Merkezde bulunanlar doğrudan doğruya Yukarının kontrolü altındadır.

Ana Ortak Alan, en Yüceden inen büyük bir etki kuşağıdır ve bütün alanları birbirine bağlar ve kontrol eder.

Ortak kolonu oluşturan tesir, Bütünsel Plânın (Koninin) kendine özgü enerjisi ve **Zaman Enerjisinden** meydana gelmiştir. Burada kontrol için kullanılan enerji, zaman enerjisidir. Dolayısıyla zaman enerjisi kâinatta bulunan her şeyde vardır; tüm kâinat bu enerjiyle kontrol edilir. Tüm varlıklar (te-

zahûrat) zaman enerjisiyle birbirlerine bağlanmış vaziyettedirler. Zaman enerjisi en yüceden inen, sonsuzdan gelen en süptil etkidir.

Bir plânın yatay plâttormda meydana getirmiş olduğu bütün çalışmaların girdap şeklindeki hareketleri bir üst plâna yansır. Yukarı çıkar, esneklikle yayılır, gider gelir ve yukarı çıkar. Aynı süreç yukarı doğru ilerler. Böylece Bütün, kendi konisini kontrol eder.

PLÂNSAL HİYERARŞİ

Bir düzlem üzerine eşmerkezli iç içe 7 çember çizelim. Bu, Kozmik bir Organizasyon şemasıdır. Bir merkezin etrafında sıralanan çeşitli seviyeler bir **Ortak Alan** oluşturmuşlardır.

Bu şeklin bir bez üzerine yapıldığını tasavvur edelim. Örtüyü merkezden tutup kaldırdığımız zaman bir koni meydana gelir. Bu bir **Hiyerarşi Koni-si**dir. Yatay düzlemdeki çemberler, konide kuşaklar hâline dönüşmüştür. Böylece tepeden aşağı doğru açılan, aşağı doğru indikçe merkezden uzaklaşan flûlaşan yani şuuruları kapanan bir varıklar manzumesi ortaya çıkar.

Koniye, tabandan tepeye doğru giderek küçülen dairesel plâttormlardan oluşan üst üste yedi katlı bir sistem olarak düşünelim. Bu modelin bir düzlem üzerindeki izdüşümüyle, yukarıdaki gibi, merkezden dışa doğru açılan çemberleri elde ederiz. Bunu yükseltirsek gene en büyüğü altta, en küçüğü üstte 7'li konimizi elde ederiz. Burada bir hiyerarşi vardır.

Bu hiyerarşi bir konide olduğu gibi, konideki her plân için de geçerlidir. Her plân da kendi boyutunda bir konidir. O da çeşitli talî konilerden meydana gelmiştir. Ara plânlar, yani bağlayıcı organizasyonlar da birer hiyerarşik koni sistemine göre çalışırlar.

şırlar.

Yukarıdaki hiyerarşi, aşağıda da geçerlidir. Yani bu hiyerarşik yapılanma bizim dünyamızda ve bizim varlığımızda da vardır. Kozmik plânlardaki hiyerarşi aşağıya yansımıştır. Yani bizler de kozmik yapı olarak bir hiyerarşiye dahiliz.

Bu model, ta yaratılıştan gelen kozmik bir modeldir.

Bir plân Bütünden ayrı ve bağımsız değildir. Kendi dışındaki plânlardan soyutlanmış ve bağımsız olarak hareket eden tek bir plân dahi mevcut değildir. Koniler koniler içerisinde, tüm plânlar kozmik bir vazife hiyerarşisi oluşturarak birbirlerine bağlı bir Bütünlük arz ederler. Bu durum, aynı asma kütüğüne bağlı salkım salkım üzümlere benzetilebilir. Her biri ayrı bir yönetim işini yürüten plânlar arasında müthiş bir iletişim, etkileşim ve koordinasyon mevcuttur.

Her plân kendi üzerindeki bir plânın veya kendi altındaki bir plânın hükmünde ve sorumluluğundadır.

Plânsal hiyerarşide beşerî anlamda astlık ve üstlük söz konusu değildir. Aynı derecede mükemmel varlıklar Seçme Özgürlüklerine bağlı olarak üstlendikleri Vazifeyi yerine getirerek kâinat şumul bir uyum teşkil ederler.

Şunu da ifade edelim ki, Koniye bağlı İdareci Plânları açıklamaya çalışırken kullandığımız 7 rakamı rasgele değildir. Esasında tüm hiyerarşik koniler yedi katmanlı Organizasyonlar olduğu için geneleğe göre Koni, 7 rakamıyla ifade edilir. Dünya gezegeni ve Dünya Tekâmül Okulu'yla ilgili plân edilmiş bir sistem olup Koninin tepesi, Bütün olan, Tek olan 7 rakamıyla sembolize edilir. Aslında böyle rakamsal bir kalıp yoktur. 1'den 7'ye doğru yükselen rakamlar beşerî anlamda bir astlık ve üstlüğü ya da düşüklük ve yüksekliği değil, Kozmik bir vazife paylaşımını ve bir Bütünlüğü ifade eder.

(Devam Edecek)

ADANA RUHSAL ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ'NDEN KONFERANS DUYURUSU

DERNEK MERKEZİ

1 MAYIS	Söyleşi: Birlikte Anlamlıyız	Zülal ÇEVİK
8 MAYIS	İsteklerimiz ve İhtiyaçlarımız	Azime YUMRU
22 MAYIS	Bütünselliğe Doğru	Zülal ÇEVİK
29 MAYIS	İyi ve Kötünün Özdeşliği	Azime YUMRU

Yer: ADRAD, Kurtuluş Mah. 307 Sk. Burcu Apt. No:9/2

Saat: 14.30-16.00

ADANA

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

EVREN ve TANRI

Leon DENİS'den

Çeviren: Yavuz KESKİN

HAYAT ve kader sorunlarının çok daha yukarılarında Tanrı sorunu yer almaktadır. Doğa yasalarını incelediğimizde, tüm sanat dallarının esinlendiği ideal güzelliği izlediğimizde, her yerde ve her zaman ve de her şeyin üstünde ve ötesinde yer alan üstün bir Varlık düşüncesine, daha geniş bir ifadeyle, zorunlu ve mükemmel olan; iyinin, güzelin ve gerçeğin ezeli ve ebedî kaynağı sayılan; yasa, adalet ve en yüce akıl ile özdeşleşmiş bulunan üstün bir Varlık düşüncesine varılmaktadır.

Fizik evren de, manevî evren de yasalarla yönlendirilmektedir ve bu yasalar, yönlendirdikleri nesnelere egemen olan derin bir zekânın varlığını göstermektedirler. Bunlar kör bir nedenden kaynaklanmamaktadır: Zira düzensizlik ve rast gelelik elbette düzenliliği ve uyumluluğu yaratamaz. Bunlar insanların eseri de olamazlar; zira, zaman ve mekânla sınırlı geçici varlıklar elbette sürekli ve evrensel yasaları yaratmaktan âcizdirler. Bunları açıklamak için mantıken, her şeyin yaratıcısı olan Varlık'a kadar çıkmak gereklidir. Kişileştirmeden, bir varlık hâline getirmeden zekânın ne olduğunu anlamak mümkün değildir. Ama bu yolla zihnen yaratılan varlığı, çevremizde görülen maddî varlıklar arasına katamayız

şüphesiz. İşte o Varlık, herkesin Tanrısı, hayatın kaynağının ta kendisidir.

Söz konusu kişilik, şekle sahip bir varlık anlamında değil, fakat şuurlu bir bütün oluşturan güçler, yetenekler topluluğu anlamında ele alınmalıdır. Kelimenin en yüce anlamıyla, kişilik şuur demektir. Tanrı işte bu anlamdaki bir kişiliğe sahiptir; yani Mutlak Kişilik'tir bu; hâşâ, şekli ve sınırları olan bir varlığın kişiliği gibi değil. Tanrı kavramı sınırsızdır ve bireyleştirilemez. Yani, evrenden ayrı tutulamaz ve evren dışına yerleştirilemez.

POZİTİVİSTLERİN belirttiği gibi, gereksizliği ve kavranamazlığı nedeniyle ilk nedenin peşine düşüp onu araştırma çabalarından vazgeçme görüşüne gelince, işte o zaman biz kendi kendimize şu soruyu sormaktayız: Acaba, konuyu ciddiye alan bir insan için, kendi öz yaşamını düzenleyen yasaları bilmeye, anlamaya çalışmadan yaşamak hoş bir şey sayılabilir mi? Tanrı kavramını araştırmak zorunludur. Bu, Büyük Ruh'u, yani evrene can veren ve her birimizde yankıları görülen hayat prensibini araştırmaktan başka bir şey değildir. Nesnelere var eden prensip söz konusu edilince, her şey ikinci plana düşmektedir. Tanrı kavramı yasa kavra-

mından, özellikle manevî yasa kavramından ayrı tutulamaz. Hiç bir toplum da, manevî yasa bilgisinden yoksun olarak yaşayamaz ve ilerleyemez. Şuuru, üstün bir adalet ideali güçlendirir; insanı da sınavlarında yine bu ideal ayakta tutar. Bu inanç, ıstırap çekenlerin umut ve sağlamlık kaynağı, acıya gark olmuşların ve terk edilmişlerin en yüce sığınağıdır. Tan kızılığını andıran ışıklarla mutsuzların ruhlarını yine bu inanç aydınlatmaktadır.

Şüphesiz algılanabilir nitelikli dolaysız kanıtlar yardımıyla Tanrı'nın varlığı ispatlanabilir. Ama duyular yoluyla yapılamaz bu iş. Tanrısallık, kendini, gizemli bir örtü gerisinde gizlemektedir. Belki de bu, bizi araştırmaya zorlamak ve kendisini bulma onurunu bize bırakmak içindir. Ama gerçekten de düşünme yeteneğimiz için en soylu ve en verimli uğraş budur. Fakat hepimizde bizi ona doğru iten; tüm ispatlamalardan ve tüm analizlerden daha yetkili bir şekilde bize onun varlığını doğrulayan bir güç, güvenilir bir iç güdü vardır.

Bütün zamanlarda ve bütün ülkelerde, (Bütün dinlerin var oluş nedeni budur zaten.) insan ruhu, maddî hayatı oluşturan ve kendisine tam bir doyum sağlayamayan değişken nitelikli, ölümlü her şeyin üzerine çıkmak ihtiyacını duymuştur. Evrende duran ve temelli olan, değişmez özellikli esasa bağlanmak istemiş; tüm entellektüel ve manevî güçleri kendisiyle özdeşleştirdiği mutlak ve mükemmel bir Varlık'ın mevcut olduğunu anlamıştır. Tüm bu yücelikleri Tanrı'da bulmuştur. Bizi şüphe ve ihtiras rüzgârları altında yalpalamaktan kurtaran şu güvenliği, şu kesinliği ve geleceğimize ilişkin şu güvenceyi, onun dışında hiç bir şey bize verememektedir.

BU görüşümüze karşılık olmak üzere belki de, dinlerin Tanrı kavramına sonradan ekledikleri iç karartıcı anlamı öne süreceklerdir. Ama insanların tanrısallığa yakıştırdıkları çeşitli biçim ve şekillerin ne önemi olabilir ki! Bizim için bunlar ancak toplumların çocukluk evrelerinde cılız sağduyunun yarattığı düşsel ilâhlardır. Tasarlamış olanların zekâ düzeyleriyle orantılı olarak, sevimli veya korkunç görünümlere girmiş, şairane biçim ve şekillerdir. İnsan düşüncesi daha olgunlaşınca bu modası geçmiş görüşlerden uzaklaşmış; bu fantomları ve onlar adına işlenmiş yolsuzlukları unutmuş ve can havliyle kendini ezelf ve ebedî Akıl'a, yani Tanrı'ya iletene yola atmıştır. Tıpkı göklerde yaşayan bir kuş gibi veya okyanusta yaşayan bir balık misali, bizim de içinde yaşamakta olduğumuz ve onun sayesinde tüm varlıklarla bağlantı kurduğumuz şu evrensel hayat ocağı, yani şu *Euren Ruh*u ezelden beri vardır ve ebediyen de var olacaktır.

Dinlerin Tanrı hakkında edindikleri bilgi, doğa üstü diye nitelendirilen vahiyle dayanmaktadır. Biz bu gün hâlâ daha üstün yasaların, kendilerini açığa vuruşlarını kabul etmekteyiz, fakat bu kabul ediş akıldır ve tedricidir. Bu, düşüncemizde nesnelerin mantığı ve evrenin görünümü yoluyla oluşmaktadır. Her an gözlerimizin önünde açık duran iki kitapta yazılıdır bu: İçinde kutsal eserlerin yüce harfler hâlinde ışıldağı *evren kitabı* ile, içinde töre bilimin temel ilkelerinin kayıtlı bulunduğu *şuur kitabı*. Bunu, yerkişrenin her yanında sade ve doğal yöntemlerle ruhlardan sağlanmış olan bilgiler de onaylamaktadır. İnsan aklı evrensel doğanın sinesinde işte bu iki kanallı bilgi sayesinde Kutsal Akıl ile, duygu

ve düşünce ilişkisi kurmakta, O'nun ahenk ve güzelliklerini anlamakta ve tatmaktadır.

SESSİZLİĞİN ve karanlığın yeryüzünü kapladığı saatlerde, insan yuvalarında her şeyin, herkesin uykuya daldığı gece vakitlerinde gözlerimizi göklerin derinliklerine çevirecek olursak, onun oraya buraya serpiştirilmiş sayısız ışıltılarla bezeli olduğunu görürüz. Işıl ışıl yıldızlar, çevrelerinde gezegenleriyle pırl pırl güneşler, semanın derinliklerine doğru biner biner denebilecek şekilde sıralanmaktadır. En gerilerdeki bölgelere kadar ışıl ışıl eşarpları andıran yıldız grupları, çiçekler misali açılmaktadırlar. Teleskop, gökleri boşuna taramakta, zira evrenin hiç bir köşesinde bir tek sınır saptayamamaktadır. Her tarafta dünyalar dünyaları, güneşler güneşleri izlemekte; her yanda yıldız lejyonları üremekte ve uzayın dipsiz uçurumlarındaki parlak toz bulutuna karışmaktadır.

Semavî mücevher kutusundaki o harika elmasların güzelliğini hangi dil anlatabilir? Güneşimizden yirmi defa, yerküremizden bir milyon defa daha büyük Sirius, Aldebaran, Vêga, Prosyon gibi pembe, mavi, kıpkırmızı güneşler, opalden, safirden yapılmış yıldızlar; saniyede 70000 fersahlık (bir fersah yaklaşık 5 km.) hıza rağmen, bize ancak yüzlerce ve binlerce yıl sonra ulaşabilen rengârenk ışıklarını uzaya saçan sizleri hangi dil yeterince tasvir edebilir? Oluşum hâlindeki evrenleri, yani güneşleri doğuran nebularlar; ısı, ışık ve hayat odakları olan zor görünebilir titrek dev yıldızlar, yani parlak dünyalar, büyük küreler; peki sizleri kim tarif edebilir? Ya üzerlerinizde

yaşamlarını sürdüren şu sayısız halkları, ırkları, yıldızsal insanlık âlemlerini? Cılız sesimiz sizlerin görkemlerinizi haykıra haykıra dile getirmeye çalışmakta, ama buna gücü yetmemekte ve aczini anlayıp susmaktadır. Ama kamaşan gözlerimiz yine de yıldız defilesini seyretmeye devam etmektedir.

Ve baş döndürücü uzaydan vaz geçip daha yakın dünyaları, yani bizim gibi ortak baba ocağının çevresinde dönen diğer gezegenleri incelemeye koyulan gözümüz, bunların yüzeylerinde ne gözlemlemektedir? Karalar ve denizler, dağlar ve ovalar, rüzgârların sürüklediği kalın bulutlar, kutuplarda yoğunlaşmış karlar ve buzullar. Böylece bu dünyalardan havanın, suyun, ısının, ışığın, mevsimlerin, iklimlerin, günlerin, gecelerin, kısaca yerküremizde mevcut tüm şartların var olduğunu öğrenmekteyiz. Bunun sonucu olarak da başka insan topluluklarının vatanları olduklarını düşünmemizi, şu anda meskûn bulduklarına veya gelecekte meskûn bulunacaklarına inanmamızı mümkün kılacak bilgiyi sağlamaktayız. Alev alev yanan yıldızlar, ikincil gezegenler, uydular, göçebe kuyruklu yıldızlar boşlukta hareket etmekte, uzaklaşmakta, yaklaşmakta, uçsuz bucaksız alanlarda korkunç süratle yuvarlana yuvarlana belli yörüngeleri katetmektedirler. Göklerin derinliklerinde bıkmadan, usanmadan yoluna devam eden, sayısız dünyalardan oluşan evrenin her köşesinde daima hareket, daima faaliyet ve hayat gözlemlenmektedir.

Bu akıl almaz dolaşımı, bir yasa düzenlemektedir: Evrensel çekim yasası. Gök cisimlerine tek başına bu yasa destek olmakta, onları hareket ettirmekte ve yumuşak başlı, itaatkâr gezegenlerin güneş etra-

findaki dönüşlerini yine bu yasa düzenlemektedir. Doğada atomdan yıldız kadar her şeyi bu yasa yönetmektedir. Çekim adı altında dünyaları yörüngelerinde tutan aynı güç, kohezyon adı altında da molekülleri birarada tutmakta ve kimyasal maddelerin oluşumunu yönlendirmektedir.

G ÖKLERE doğru yönelttiğimiz bu küçük göz atıştan sonra, üzerinde yaşadığımız küremizi, uzayı dolduran esîrî madde içinde salman dev yıldızlarla karşılaştıracak olursak, dünyamızın onların yanında kum tanesinden veya sonsuzluklarda yüzen bir atomdan farksız olduğunu görürüz. Yerküre, gökyüzünün en küçük küreciklerinden biridir. Buna rağmen şeklindeki ahengi ve yüzeysel süslerindeki çeşitliliği dile getirecek söz bulunamaz! Parçalar hâline getirilmiş kıtalarına, denize doğru uzayan lime lime yarımadalarına ve onların çevrelerini süsleyen ada gruplarına bir bakın. Gösterişli denizlerine, göllerine, ormanlarına, dağların yamaçlarında başlarını göğe dikmiş servilerden tutun da, yeşillikler arasında gizlenmiş kendi hâlinde bir çiçeğe varıncaya kadar her türlü bitkilerine bir göz gezdirin. Üzerinde yaşamlarını sürdüren canlıları, kuşları, böcekleri, bitkileri şöyle bir gözünüzün önüne getiriverin; her birinin hayranlık uyandırıcı birer şaheser, birer sanat harikası olduğunu hemen fark edersiniz.

Ya insan vücudu, o canlı bir lâboratuvar veya mekanizması mükemmelliğe ulaşan bir araç değil midir? Örneğin kan dolaşımını ele alalım: Kapakçıklarıyla, supaplarıyla tıpkı bir buhar makinası gibidir. Gözü inceleyelim: Karmaşıklığı yönünden bu cihaz, endüstrinin hayallerini fersah fersah geçmektedir. Ses dalgalarını yakalasin diye

(Kaynak: RUH ve MADDE Yayınlarından Leon DENIS'in "EBEDÎ OLAN RUHTUR" adlı eseri)

hayranlık uyandıracak şekilde düzenlenmiş olan kulağın yapısı. İç kıvrımları bir çiçeğin açılışını andıran beyin. Bütün bunları inceleyelim; sonra da gözle görülen âlemi bırakıp, varlık kademelerinin daha aşağılarına inelim ve ancak mikroskobun etkin olabileceği alana dalalım. İnsan aklını alt-üst edecek ölçüde karınca sürüsü gibi kaynaşan türleri ve cinsleri gözlemleyelim. Her su damlası, her toz zerresi bir dünyadır ve bu dünyalar üzerinde yaşayan o mini minicik varlıkları yöneten yasa, uzayın devlerini yöneten yasanın aynıdır. Her yer, her şey, varlık, embriyo, ve tohumcuklarla doludur. Kanımızın damlalarında, vücudumuzun hücrelerinde milyonlarca haşlamalı, hareket hâlinindedir. En küçük madde alanı sayılacak olan bir sinek kanadında bile bir alay asalak yaşamaktadır. Tüm bu hayvancıklar, varlığı, hayatın zorluklarına karşı savunmalı kılan ve onu eksiksiz varlık hâline getiren hareket araçlarından, sinir sistemlerinden ve duyum organlarından yoksundurlar. Okyanusun sinesinde 8000 metreye varan derinliklerde ışık üreten ve bu ışığı görececek gözleri olan narin, ince ve fosforlu canlılar yaşamaktadır.

D EMEK Kİ, her türlü ortamda varlıkların oluşumuna sınırsız bir doğurganlık yön vermektedir. Doğa, durmadan doğurmaktadır. Nasıl ki başak buğday tanesinden, meşe de palamuttan kaynaklanıyorsa, dünyalar da yıldızlı gökyüzünün derinliklerinden kaynaklanırlar. Her yerde hayat hayata yol açmaktadır. Kademededen kademeye, türden türe doğru süren giden bir zincirlemelik içinde hayat en basit, en ilkel organizmalardan başlayarak, düşünen şuurlu varlığa, yani insana kadar yüceliş göstermektedir.

KUANTUM MEKANİĞİ VE KAOS TEORİSİ

Derleyen: A. Aytuğ ŞENTÜRK

(Geçen Sayıdan Devam)

KAOSUN BİREY ve TOPLUM ÜZERİNE ETKİLERİ

KAOSUN insan vücudu üzerindeki etkilerini kısaca ele aldıktan sonra dilererseniz şimdi de sosyal sistemlere olan tahmini etkisini inceleyelim. Bu konu üzerinde çalışan başlıca bilimadamları sosyal ve politik yapılardaki değişimleri kaos ölçeğinde inceleyerek ilginç sonuçlara varıyorlar. Örneğin geçen yıl "New Technology News" dergisinde yayınlanan bir söyleşide Dr. Walter Kroy'un açıklamalarına bir göz atalım: "Kaosun sosyopolitik değişimlere olan etkisine dair bir örnek olarak eski Demokratik Almanya'nın geçirdiği değişimleri ele alabiliriz. Bundan onbeş, yirmi yıl önce Demokratik Almanya o kadar istikrarlıydı ki; o zamanlar iki Almanya'nın birleşmesinden söz etmek bile saçma kabul edilirdi. Fakat bir Macar askerinin Avusturya sınırındaki telleri keserek sınırı geçmesi çiğ gibi bir çöküşün harekete geçmesini sağladı ve bu olgu kendi kendini yükselten bir spirale dönüşüverdi. (Derl. notu: Walter Kroy'un burada belirtmediği bir noktaya dikkati çekmeyi isterim. Şunu unutmamalı ki yukarıdaki olgu, olayların gelişmesinin temel nedeni değildir. Askerin hareketi, sadece o güne kadar meydana gelen birçok oluşumu harekete geçirici son bir etkenden başka bir şey değildir. Tıpkı "kelebek etkisi" örneğinde olduğu gibi şartlar hazırlanmış, kelebeğin kanatlarını çırpması gibi basit bir sebeple olaylar harekete geçmiştir.)

Yine aynı dergide kaos konusunda araştırmalar yapan başka bir bilimadamı olan Prof. Dr. Hans Peter Dürr'ün açıklamasına göz atacak olursak, kendisi, Walter Kroy'un

açıklamasının yanında şöyle bir açıklama yapıyor: "Bu tür olaylar, içeriklerinde başka bir düzene dönüşme olasılığını taşıyan sistemlerde (Derl. notu: Kaotik özellikler gösteren sistemler gibi) meydana gelir. Bunun fizikteki karşılığı faz değişimidir. Bu, suyu bir hava karcığı hâline getirmeye benzer. Su kaynama noktasına yaklaştıkça sistem durağanlığını kaybeder. Suyu, 100°C dereceye çıkartıp gaz hâline dönüştürebilir ve ısısını bir anda tekrar düşürüp sıvı hâline dönüştürebiliriz. Ancak bu noktada ısının bu bir anlık farklılığını sağlayan süre uzarsa, su gaza dönüşür. Belirli bir yönden (Derl. notu: Örneğin, kendi tutarlılıkları içinde), hiçbir değişim ihtiyacı noktasıyla çarpışmamış sistemler başka bir yönden; örneğin, kendileri üzerinde etki sahibi olan başka bir sistemden etkilenecek değişebilirler. Bir başka deyişle, bu sistemler bifurkasyona (çatallanmaya) uğrayarak kendilerinden tamamen farklı bir yapıya dönüştürülebilirler." (Derl. notu: Örneğin, sıvının gaza dönüşümü)

BU noktada biraz duralım ve çağımızın önemli düşünürlerinden, Viyana Gelecek Sorunları Akademisi'nin rektörü Ervin Laszlo'nun, az önce Prof. Dr. Dürr'ün açıklamasında yer verdiği çatallanma konusundaki görüşlerini inceleyelim. Ervin Laszlo, "Global Denken" adlı kitabında, kaotik sistemler teorisi içerisinde ele alınan çatallanma hakkında şunları öne sürüyor:

"Çatallanma (bifurkasyon) da tıpkı kaos gibi neyi ifade ettiği belli bir sözcüktür, ama bugünkü anlamı eskiye göre biraz farklı. Kaos eskiden düzensizlik ve karmaşa anlamına geliyordu. Bugün bu kavram, çok hassas bir

dengeye dayanan kompleks ve duyarlı bir düzen (lilik) türüne işaret ediyor. 'Çatallanma'nın karşılığı olarak sözlükte şu kavramları buluyoruz: 'Ayrılma' ya da 'yol çatalı' (Latince'de bi: iki, furca: çatal) Bugün bu, gerçek dünyadaki kompleks sistemlerin, alışılmışın dışında ama temel nitelikli davranışlarını ifade ediyor. Bir çağın bitiminde ve yeni birinin başlangıcında bulunmasaydık eğer, bu sözcüğün yeni anlamı ile uğraşmayı, bilimadamlarına ve matematikçilere bırakırdık. Ama bu geçiş sürecinde, bizim tarafımızdan üretilen kompleks sistemler şöyle ya da böyle gelişecekler (Derl. notu: Belki de tamamen değişecekler): Yani biz, bir yol çatalında bulunuyoruz. Öyleyse, bunun ne olduğu ve bununla nasıl başa çıkacağımızı hakkında bilgilenmek akıllıca bir şey olur. Çatallanmanın yeni anlamına ilişkin bilgi, çağımızın temel bilgileri arasına giriyor.

Doğrusal olmayan termodinamikte -evrendeki kompleks sistemlerin evrimini ve dinamizmini inceleyen doğa biliminde- çatalanma doğrusallıkla yakınlığı olmayan durum ve koşullardaki sistemlerin gelişimi üzerinde yoğunlaşır. Bu bağlamda doğrusallık, bir denge ya da dinginlik hâli anlamına gelmez. O, daha çok bir dinamik durumu belirtir ki; burada dahilî güçler üreten bir gerilim oluşturunlar ve böylece sistemin dağılmasını önlesinler. Böyle bir dengeden yoksun sahalarda, birdenbire, doğrusal olmayan süreçler oluşur. Bunlar, kompleks sistemleri öyle bir ray üzerinde taşırlar ki; bu eğer devam ettirilirse, hayatın tekâmülül ve buna bağlı olarak da bir şuurun, kültürün ve medeniyetin ortaya çıkışı ile sonuçlanır."

Ervin Laszlo'nun kitabından yaptığımız alıntılardan sonra, umarız ki kaos ve buna bağlı olarak incelenen çatallanma kavramlarına dair daha net bir vizyon ortaya çıkmıştır. Bireyden topluma her türlü yaşayışımızı etkilemekte olan kaosun toplumsal sistemler noktasından yola çıkarak kültürler ve uygarlıklar üzerindeki etkilerinin ne kadar şaşırtıcı boyutlara varan bir alanda incelenebileceğini de, böylece görmüş olduk. Son olarak, buraya kadar açıklamaya çalıştığımız kuantum mekaniği, kaotik sistemler ve çatallanma gibi teorilerin yaşantımıza olan etkilerini, dilerse- niz bütünsel bir sistem içerisinde ele alalım.

BÜTÜNSEL BİR YAŞAM ANLAYIŞI (Batı Düşüncesinde Dönüm Noktası)

Batı dünyasında, özellikle ünlü düşünür Fritjof Capra'nın "Tao of Physics" (1975) ve "The Turning Point" (1982) gibi kitaplarıyla gündeme getirdiği "Yeni Fizik" kavramıyla ön plâna çıkan "yaşamın bütünsel açıdan ele alınması" fikri; kuantum mekaniği, kaotik sistemler ve çatallanma teorilerinin incelenmesi ile birlikte geniş çapta ele alınmaya başlandı. Bu konuları işleyen bir yazıya, bu anlamdaki yeni gelişmeleri eklemeyi son veremedik. "Yeni Fizik" ve buna bağlı diğer görüşleri ilk defa ortaya atıp savunan düşünürlerinden biri olduğu için, yazımızı Fritjof Capra'nın açıklamalarıyla sona erdirmeyi uygun gördük.

Capra, "The Turning Point" adlı kitabında kuantum mekaniği ve kaotik sistemler teorilerinin ışığı altında yaptığı açıklamalarda oldukça ilginç görüşler sunuyor bize:

"Gerçekliğin yeni vizyonu tüm fiziksel, biyolojik, toplumsal ve kültürel fenomenlerin temelde birbirine bağlı ve birbirine dayalı oluşunun kavranmasına dayanır. O, mevcut disiplinleri ve kavramsal sınırları aşar ve yeni kurumlar içinde gerçekleştirilme yolundadır."

Burada anlatılmaya çalışılan "yeni vizyon", atomaltı dünyanın incelenmesiyle ortaya çıkan, parçacık ve dalgaların birarada hareket etmeleri ve birbirlerinden soyutlanamayacaklarının ortaya çıkmasına bağlı olarak ele alınmıştır.

"Birbirine bağlı kavram ve modeller ağını belirli bir süreç içerisinde formüleştirmek, aynı zamanda ona uygun toplumsal organizasyonlar geliştirmek demektir. Bu kuram ve modellerden hiç biri diğerlerinden daha temel olmayacak ve hepsi de karşılıklı olarak birbirleriyle uyum içinde olacaklardır."

Burada da kuantum ve kaos düşüncelerinden yola çıkarak, uyumun ve esnekliğin hâkim olacağı bütünsel bir uygarlık düşüncesini ortaya koyan Capra, âdeta "kelebeğin karnadı"nın altındaki mucizeyi açığa çıkarıyor.

Capra, özellikle "sağlık" konusunda yaptığı çalışmalarda bütünsellik düşüncesini kullanarak yeni açıklamalar geliştirmiş ve bilimsel alanda yeni bakış açılarının oluşması için zemin oluşturmuştur. Bu bakımdan onun

özellikle sağlık alanında yaptığı çalışmalar, bizlerin konuya bakış açımızı genişletmektedir. Buna bağlı olarak sağlık alanında kullandığı örneklerden yararlanarak konuyu biraz daha açalım:

"Canlı organizmaların doğal dengesi, onların kendilerini kanıtlayıcı ve bütünlüyci eğilimleri arasındaki bir denge demektir. Bir organizma sağlıklı olmak için bireysel özerkliğini korumak zorundadır, fakat aynı zamanda onun, kendisini uyumlu bir biçimde daha büyük sistemlerle bütünleşmesi de gerekmektedir. Bu bütünleşme yeteneği, organizmanın esnekliği ile ve dinamik denge kavramıyla yakından ilişkilidir. Bireysel unsurların daha büyük sistemlerle uyumlu bir şekilde birleşmesinin bu sistemleri dengeye ulaştırması gibi, sistemlerin bir düzeyindeki bütünleşme, daha yüksek düzeydeki bir denge olarak karşımıza çıkar. Bu durumda hastalık, dengesizlik ve uyumsuzluğun sonucu olup genellikle bütünleşmenin olmayışından kaynaklanan bir durum olarak görülür. Bu, özellikle çoğu kez duygusal deneyimi değerlendirememek ve bütünleşmeyi başaramamaktan kaynaklanan ruh hastalıkları için doğrudur."

CAPRA'NIN yaptığı çalışmalar ve benzerlerinin yarattığı etkiler Batı dünyasında özellikle kartezyen, yani Descartesçi mekanistik düşünceye karşı farklı bir bakış açısının gelişmesine sebep oldu. Aslında bir bakıma bütünsel bakış açısı, kartezyen düşünceye tepki olarak da meydana gelmiştir diyebiliriz. Bu ikili etkileşimi birbirlerinden soyutlamak yanlış olacaktır; ikisinin birarada ve birbirlerine bakarak anlaşılmasında fayda vardır. Kartezyen düşünce, ruh ve maddenin iki ayrı antite olarak ele alınmaları temeline dayanmaktadır. Bu düşüncenin gerçekliğine dair bir kanıt yoktur, bunun Orta Çağ'ın baskıcı ruhaniyetine bir tepki olarak geliştiğini dikkate almalıyız. İşte bütünsel anlayış, başlangıçta ruh ve madde olarak ikiye ayrılmış antiteleri birbirlerinden ayırmadan ele almayı içerir. Bu anlayışın gelişmesindeki en büyük etken, kuantum ve kaos üzerine ya-

pılan çalışmalardan elde edilen sonuçlardır. Özellikle kuantum kuramının ortaya koyduğu; atomaltı parçacıkların yine kendi hareketlerinden soyutlanamayacağına anlaşılmasının üzerine, maddenin kendine has bir dinamizm içerdiği anlaşıldı ve bu özel hareketin doğası incelenmeye başlandı. Bakalım Capra bu gelişmeleri nasıl aktarıyor bize:

"Parçacıklar (atomaltı parçacıklar) yalıtılmış birimler değildirler; tam tersine, çok özel bir biçimde davrandıklarını ifade eden dalgamsı olasılık kalıplarıdır."

Evrenin birbirine örülü bir ilişkiler ağı olarak kavranışı, modern fiziğin gündeme getirdiği en büyük iki konudan biridir. Diğer konu kozmik ağın, aslında dinamik olduğunun farkına varılmasıdır. Maddenin dinamik görünümü, atomaltı parçacıkların dalga yapısında olmalarının bir sonucu olarak kuantum kuramında ortaya çıkar ve maddenin varlığının, faaliyetinden ayrı düşünülmemeyeceğini ispat eden görecelik kuramında daha da merkezi bir yer tutar. Atomaltı parçacıkların temel kalıplarının nitelikleri, yalnızca dinamik bağlamda bir hareket, karşılıklı etkileşim ve dönüşüm dayanılarak anlaşılabilir."

Kuantum, kaos, çatalanma gibi modern fiziğin inceleme alanına giren tüm fenomenler, bilim dünyasında giderek güç kazandı ve anlaşılabilir bir değişim düşüncesinin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Bu düşüncenin temelleri hayatın bütünsel açıdan ele alınması gerekliliğini giderek daha fazla ortaya koyar gibi görünmektedir. Bu yazı, bu gelişmelerin tanıtılması bakımından genel bir giriş yapmak amacını taşımaktadır. Atomaltı yapının karakteristik özelliklerinin anlaşılması ve buna bağlı olarak, insanın kendini tanıma faaliyetinde yıllardan beri süregelen bölünmüşlüğü giderilerek, bu konuda bundan böyle bütünsel bir faaliyetin devreye girmesi, insan varlığının anlaşılması açısından yeni olasılıkları devreye sokmuştur. Bunun, insan varlığının evrensel düşüncüyü tanımada önemli bir rolü olacağına ve bu bilgilerin anlaşılabilirliğinin bizlere yeni açılımlar yapma olanağı sağlayacağına inanıyorum.

VE ÖLÜM ÖTESİ

LIFE AFTER DEATH'den Çeviren:
Selman GERÇEKSEVER

(Geçen Sayıdan Devam)

1. SEVDİKLERİMİZDEN bir yakını- mız ölüm döşeğinde bedenini terk etmeye hazırlanırken, biz yakını- ları ve arkadaşları ne yapmalıyız?

Farz edin ki, çok sevdiğiniz biri uzun-
ca bir yolculuğa çıkıyor. Bir süre, bu
yakınımdan uzak kalacağımızdan
dolayı, ayrılığın buruk acısı kaplamıştır içimizi. Son
derece neşeli bir veda partisi hazırlardık. Dahası
da var, en önemlisi, kendisini yalnız bırakmazdık.
Gözden kaybolana kadar yanından ayrılmazdık.
Bütün hazırlıklarında ona yardımcı olur. Moralini
yükseltir, içini güvenle doldurur ve pozitif düşün-
celer telkin ederdik. En iyi dileklerimizle yanakla-
rından, dudaklarından öperdik. Hatta gideceği ye-
re, salimen, gecikmeden ve en rahat şekilde ulaş-
masını canı gönülden isterdik. Ölüm ötesi yolculu-
ğa hazırlanan bir yakınımız içinde en azından böyle
bir yaklaşım içine girmemiz gerekir.

2. Ölen, ölmekte olan birisine ne türden bir yardımımız olabilir?

Ölmekte olan birisi tek başına bırakılmama-
lıdır. Özellikle, ölenin en çok sevdiği yakını başu-
cunda olmalıdır. Bu kimsenin az konuşması; dua
hâlinde, sessiz sakin, sevgi dolu düşünceler üreti-
yor olması lâzımdır. Ölüm döşeğinde bulunan şah-
sın rahatı için ne gerekiyorsa yapılmalıdır. Kendisi-
ne iletilecek bir şey olursa, çok dikkatle açıklanma-
lıdır. Önemli şeylerle rahatsız edilmemelidir. Her
şeyden önemlisi; yaptığımız yardımın, yolculuğu-
na devam hazırlıkları içinde bulunan "can"a oldu-
ğunu unutmamalıyız. Tam ölüm anında (birkaç sa-
at öncesinden itibaren), yani ruh-beden ilişkileri-
nin kesilme süreci içinde can, normal dünyasal ya-
şamındakinden daha uyanıktır. Her düşünceye,
her duyguya hassas hâle gelmiştir. Çok duyarlı bir
alıcı durumdadır. Bu durumda bulunan bir yakı-
nımız için en iyi yardım; onun bedenini en iyi bir şe-
kilde terk etmesiyle ilgili ne gerekiyorsa yapmaktır.

Aksine; bilgisizce, onun aramızdan ayrılmasına
üzülmek, kendisi için ıstıraplı bir deneyim olacak-
tır.

Bu durumda dua çok önemlidir. Çünkü dua;
canın içine doğru kaymakta olduğu spiritüel
âlemle temasını, bağlantılarını kolaylaştıracaktır.
Ölenin canı için, onun dünyasal bağlantılarından
tutkularından bir an önce kurtulması için dua edin.

3. Ölmekte olan bir kimsenin "canı"na ne söyleyebiliriz ve bu iş ne kadar sürmeli?

Söz konusu konuşmayı; ölen kimsenin şu-
urları yerinde olmadığı zamanlarda yapabiliriz.
Tam bedenlerinden ayrılış sırasında, yani öte
âleme geçiş sırasında ve hatta biraz sonra bile bu
yardımımız sürebilir. Ne söyleneceği, ne kadar
söyleneceği, büyük ölçüde, bedeninden ayrılmak-
ta olan canın olgunluk düzeyiyle ilgili bir husustur.
Eğer şuuru iyice kararmış vaziyette ise, çok kısa
olarak ölüm sürecinin (bedenden ayrılışın) ne ol-
duğu hatırlatılır. Sonra dikkati rehber varlığa çekilir
ve (ölenin) onu izlemesi cesaretlendirilir. Bunların
ötesinde herhangi gereksiz bir ayrıntı, o canı dün-
yamıza bağlayan bir bağ olmaktan başka bir işe
yaramayacaktır.

Eğer ölenin şuurusal durumu, sizi dinlemeye
daha elverişli bir hâldeyse, açıklamalarınıza daha
ayrıntılı olarak devam edersiniz.

4. Basında "euthanasia" konusu epey tartışılmıştı. Ölmekte olan ya da öleceği kesin- leşen hastaların acı çekmemesi için ölümleri- nin tıbbî yöntemlerle hızlandırılmasının can üzerindeki etkisi nasıl olur?

"Ölmekte olan şahsın canına yardım" der-
ken, kuşkusuz, akla gelebilecek her türlü yardımı
kastetmedik. Ölümü hızlandırıcı, kolaylaştırıcı
ilâçları hiç kastetmedik. Ölecek olana ilâç vererek,
olayı yapay bir rahatlığa sokmanın yukarıdan beri

anlatmaya çalıştığımız yardımla ilgisi yoktur. Fizik bedeni ilâçla bayıltmak suretiyle canın ayrılması söz konusu değildir. Bizim anlatmak istediğimiz bu değildir.

Unutmayalım ki; hastalık ve ıstırap çekmek, canın, saflaşma işlevlerinden biridir. Hastalık ve ıstırap çekmeye, spiritüel açıdan bakıldığında iyi bir amaca yönelik olduğu anlaşılacaktır. Eğer bu anlaşılırsa; yani bildiğimiz ıstırap "maksatlı ıstırap" dönüştürülürse, söz konusu amaç daha da tam bir şekilde gerçekleştirilmiş olacaktır.

5. O hâlde, ölme sürecini aktif olarak hızlandıran bir kimse sorumluluk altına mı girmiş olur?

Evet. Yaşam sürecini kurcalayan (ki bu ister uzatmak, ister kısaltmak amacıyla olsun) sorumluluk altına girer. Hele, bu konuyla ilgili spiritüel kanunları bile bile böyle bir müdahalede bulunuyorsa, o zaman işi daha da kötüdür. Bilgi, beraberinde sorumluluk getirir.

6. Eğer böyle bir hatayı yapmışsak, ama sonradan hemen bunun yanlış olduğunu anlamışsak, bu (ölüm sürecinden geçmekte olan, geçmiş olan) can tarafından affedilmemizi nasıl sağlayabiliriz?

Söz konusu canlı doğrudan doğruya temas geçmeyin. Bunun için Allah'a dua edin. O, gereğini yaptıracaktır. Ayrıca, bedenini terk etmiş olan candan; Allah'ın affedicisi gücü vasıtasıyla bizi affetmesini rica edebiliriz.

7. Eğer kan bağına bulunursam, ruh ile bağlantım olur mu?

Vücudun her hücresi ait olduğu şahsın kendine özgü vibrasyonlarını taşır. Sanki bütünün parçasıymış gibi ona hizmet eder. Sadece ait olduğu yerde fonksiyonunu sürdürür. Kan bağına olduğu gibi, bu hücreler başka bir insana geçerse vibrasyonel farklılıklar ortaya çıkar. Uyumlu güçlerin girişimi dağıtıldığı zaman; bu, güçlükler doğuracaktır. Bu nedenle ruh buna pek sıcak bakmaz.

Bir kimsenin bu hususlara göre hareket etmesi ve acil bir durumda kalkıp kan bağına bulunması, büyük ölçüde onun vicdanına kalmış bir husustur. Herkesin hür iradesine saygı duymak gerekir.

8. Hayatta kalmak zorunluluğundayız. Eğer bir çocuk yaşayamaz ve tıbbî tedavi ile canlı tutulmaya çalışılırsa; ona karşı hatalı hareket edildiğini kim iddia edebilir?

Bir çocuğun yaşamının bu şekilde sürdürülmesinin nedenleri, karmasında aranabilir. Bununla birlikte doktor kuşkusuz spiritüel kanunlara göre hareket etmemiştir. Eğer bir çocuk küçük yaşta

ölüme terk edilirse, bilmeliyiz ki çocuğun canı daha hızlı gelişebilir. Bizim asıl yaşamımız ruhsal yaşamdır, şimdi dünyasal yaşam değil.

9. İyi ama, rastlantılar olmadığına göre; bu durumda doktorlar araçlardır. Doktorlar yaşama daha saygılı olmalı, değil mi?

Bedenine enkarnе olmadan önce; her varlık, kendisini dünyada nelerin beklediği konusunda bilgilendirilir. Eğer küçük bir çocuk bir günlük dünya yaşamından, sonra, veda ederse; bu, can için çok güzel bir şeydir. Fakat eğer biz yapay bir şekilde bu canı geri çekmeye kalkışırsak, sorumluluk ve yük altına girmiş oluruz. Unutmayalım ki, tıp alanında bugünkü gelişmeler, spiritüel kanunlarla uyumlu değildir. Eğer bir çocuk canlı tutulabilirse, bu mümkündür. Bu sadece, söz konusu olayın, canın içine kök salmış olmasıyla açıklanabilir. Yine de, doktor hatalıdır. Çünkü, konusu İNSAN olduğuna göre, spiritüel kanunlara göre, ne zaman hareket edeceğini bilmesi gerekir. Genel olarak ifade etmek gerekirse; ilâhî irade yasalarının dışına hiçbir zaman çıkmamalı ve onları tüm aksiyonlarımızda rehber ilke olarak bilmeliyiz. Allah'ın iradesi çerçevesinde etkili olan yüksek kudretler bizi kurtaracak olan... Biz ister anlayalım, ister anlamayalım...

10. Kişi hâlâ canlı iken bedeni terk eden can hakkında neler söyleyebiliriz?

Can bedenini özellikle derin uykuda ya da baygın vaziyetteyken terk edebilir, ama yine de (Tibetlilerin "gümüşi kordon" dedikleri) titreşimsel bir bağ ile (ne kadar uzağa giderse gitsin, kopmamacasına) bağlıdır.

Onun vicdanına göre; can, kendisine uygun ruhsal plânlara gider ve oralardan, öte âlemden spiritüel bilgiyle geri dönerler. Bunun böyle olduğunu; öldükten sonra yeniden canlandırılan (reanimation) kazazedelerin raporlarında görüyoruz. Bu insanlar, aslında yaşama döndürülmüş ilginç kişilerdir.

Aynı şekilde, ölmekte olan şahsın canı zaman zaman bedenini terk edebilir. Bu tutumla fizik bedeninden kurtulmak, fizik bedeni terk etmekten daha kolay olacaktır. Çünkü artık o, göksel âlemleri tanımış bir kişidir.

11. Bedenini terk eden bir can ne durumdadır?

O, fizik bedene benzer. Spiritüel gelişim düzeyine göre, kendi kendini gençleştirir ve temizler.

12. Çoğu insan ölmekten korkar. Bu durumda olan bir kimse ne yapmalıdır?

Ölüm süreci, doğum sürecine benzer.

Maddesel, materyal dünyaya doğmak çok doğal bir olaydır. Bu olayda can, ortamını değiştirir. Ölüm, ruhsal dünyaya doğmaktır. Böyle bir değişime hazırlanmanın en iyi yolu; dünya yaşamımız sırasında kendimizi, aydınlatılmış ruhsal âlemlere hazırlamaktır. Bu da; devamlı olarak insanın kendisini esasen bir ruh varlığı olarak bilmesi ve ilâhî irade yasaları ya da Allah kanunlarına göre yaşamıyla olacaktır. Kendisini kaçınılmaz sona bu şekilde hazırlayan birinin ölümden korkmasına gerek yoktur. Yaşamının sonuna üniitle ve güvenle, korkmadan bakabilir.

13. Eğer bir kimsenin tüm bunlardan haberi yoksa, ama ölümünden hemen önce böyle bir şeyin öneminin farkına varmışsa; söz konusu umidi ve güveni nasıl geliştirebilir?

Her anlayış, insanın içinde ilerleyebileceği bir yol açar. Her zaman, Allah'ın rehberliğinden emin olabiliriz. (*) Bunun insanın niyetinde bulunması ve birazcık yaşamını buna göre düzenlemesi söz konusu rehberliği üzerine çekmeye yetecektir. Alacağımız yardımı; niyet, fiil ve hareketlerimizle kendimiz cezbediyoruz. Böyle bir tutum daha dünya yaşamındayken kendisine Allah yolunda büyük mesafeler katettirecektir. Ayrıca yüzde yüze yakın bir uyanıklıkla öte âlemdeki yoluna devam edecektir. Böylece bir insan için; aydınlanma, öğüt ve her türlü rehberlik; hem bu dünyada, hem öte âlemde hemen hemen emrine amade vaziyette beklemektedir.

14. Bir kimse ölüyor ve klinik ölüm raporu tutuluyor. Şimdi bu şahıs, ölüm deneyimini yaşamıştır ve öldüğünü bilir. Bu, onun son düşüncesidir. Ama (reanimasyonla) yeniden yaşama döndürülüyor. Bu durumda bedene dönüş yapan yine aynı can mıdır?

Evet, aynı candır. Çünkü henüz "gümüşü kordon" kopmamıştır. (**) Aksi takdirde canın bedene geri dönmesi söz konusu olamaz. Örneğin, bir kazada can, bedenden çok çabuk ayrılma durumunda kalmışsa; bu, "gümüşü kordon"un kopmuş olduğu anlamına gelmez.

15. Çok feci bir otomobil kazasında can, fizik bedenden fırlar gider. Böyle çok anı bir dezenkarnasyondan dolayı can öte âleme uyum zorlukları içine girmez mi?

Burada yine; söz konusu şahsın materyal-

list eğilimli olup olmadığına ya da Allah'a, ruha inanıp inanmadığına, ateist olup olmadığına bakmak gerekir.

Canın, dezenkarnasyonundan sonraki durumu için kesin olan; o şahsın, dünya yaşamı boyunca geliştirdiği şuur sal durumudur. Onun şuur u; dünyasal, materyal düzeyi geçmez.

Allah ya da ruh tanımaz insanın gölgelenmiş şuur u kendisine uzanan yardım ellerini fark edemeyecek ya da onları reddedecektir.

Bu durumda olan bir canın; içinde bulunduğu yeni durumu anlaması ve kabul etmesi, uzun zaman alacaktır.

Spiritüel olarak belli bir çizgide bulunabilen bir kimse ise; ruhsal âlemin yardımlarını şükranla kabul eder ve ruhsal âlemde bu sayede, büyük zorluklara girmeden yoluna devam edebilir.

16. Katedilen veya idam edilen canların durumu ne olacaktır?

Bu tür varlıklar için, iki farklı durum söz konusu: Birincisi; idam edilecek şahıs, öleceğini bilir. Şuur düzeyine ve daha önce açıkladığımız deneyim durumuna göre kendisini hazırlayabilir. Aniden öldürülen şahıs, kazazede olarak benzer durumdan geçer. Eğer, hiçbir Tanrı inancına vs. sahip olmamışsa, böyle bir durum için kendisini hazırlamamış sayılır. Bu nedenle canı çok geçirecektir.

17. Bir can bedenini terk ettiği zaman; Allah'ı görebilir mi?

Bu durumda, canın şuur u yine "belirleyici faktör" olarak karşımıza çıkıyor. Eğer can o anda tamamen saflaşmış durumda bulunmuyorsa, onun Allah vizyonunu yakalaması çok zaman almayacaktır. Fakat pek çoğumuzun, aydınlanmış bir can olarak Allah'ın huzuruna çıkmadan önce saflaşmamız gerekiyor.

18. Ölünün yakılması canı etkiler mi? Ölü bedeni yakmak kanuna uygun mudur?

İşte bu bile, kişinin ruhsal evrim düzeyine bağlı bir husustur. Ruhsal evrim düzeyinde epeyce yoi kat etmiş bir kimse, canını bedeninden daha çabuk olarak sıyrabilir, ayırabilir. Hâlâ dünyaya bağımlı olan bir kişi ise, bedeni yandığı zaman canı da acı duyacaktır. Çünkü hâlâ fizik bedenine bağlıdır (canı).

(Devam Edecek)

(*) Batılılar bazen bu rehber e "Allah'ın Ruh u" da derler. Ve eğer kabul edilirse, bu rehberliğin İSA va-sıtasıyla geldiğine inanırlar.

(**) Ruh-beden ilişkisi; çok eskilerden beri "gümüşü kordon"la ifade edilegelmiştir.

Bizden Çok Önceleri Bizden Fazlasını Biliyorlardı

BİLİNMEYEN TOPLUMLAR

Lucien BARNIER

(Geçen Sayıdan Devam)

ISTEDİĞİMİZ kadar ilk uygar toplum bizleriz diyelim, açıkca görülüyor ki, şuurun ve zekânın fıskırdığı tek medeniyet bizimki değil. Bizden önce veya bizimle aynı zamanda başka kültürler de gelişip yükseldiler. Toplumlar, oradan oraya gidip geldiler, bir yere yerleşip sonra tekrar göç ettiler ve her yerleştikleri yerlerde yeni göç olanakları yarattılar.

Biz bu akıl almaz maceralar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Roma İmparatorluğundan önce İtalya topraklarında yaşayan Etrüskler'e bakın, gerek özel yaşamlarında, gerekse askerî ve ekonomik yaşamlarında öylesine parlak bir devir yaşarlarken neden her şeyden el ayak çektiler? Ya Basklar, onlar nereden geliyorlardı? Kafkasya'dan, tıp-

kı Gürcüler gibi. İspanya'nın kuzeyinde, Gürcistan'da yetişen bir tür buğdaya rastlandı. Basklar'ın dans ve şarkıları Kafkaslar'inkine çok yakın. Antropoloji (insanbilim) ve etnoloji (budunbilim, ırklarla ilgili bilim) çalışmaları ilerledikçe, ne kadar çok gizemli topluluk olduğunu görüyoruz. Genellikle bir halkın gizemi öncelikle dinseldir. Batı'da kültürlerin kaynaşması, gizemli toplumların özgünlüğünü kolayca yok etti. Bugün, antropolojiye tutkun birkaç kişinin dışında kim Etrüsk halkını merak ediyor ki?

GÜNÜMÜZDE, Yeni Gine'de bir toplum yaşar. Tuhaf gelenekleri benimsemiş ve bundan özellikle mutluymuş gibi davranan Daniler. Genç evliler, evliliklerini izleyen iki yıl boyunca her türlü cinsel ilişkiden kaçınırlar. Kadın, çocuk doğurduğu zaman ise bu cinsel perhize altı yıl daha devam edilir. Evlilikten önce de kesinlikle kadına kur yapılmaz. İnsanlar yaşamlarının her döneminde ifteli ve dürüsttürler. Ne zina, ne de cinsel bir sapıklık söz konusudur. Onlar, iç huzura kavuşmuş, sağlığı mükemmel insanlardır. Daniler, çevrede saygı duyulan bir toplum olmasına rağmen, Yeni Gine Vadisi'nde yaşayan diğer aşiretler onlardan çekinip ilişkiye girmezler. Amerikalı toplumbilimciler, bunu Daniler'in katı kurallarına bağlıyorlar. Özellikle en şaşırtıcı olanı ise, bu kuralların hiç çiğnenmemiş olması.

Bu topluluğun 5 000 üyesi, çoğu kez çıplak geziyorlar. Erkeklerin cinsel organları boynuz, kadınlarınki ise kemik plâk ile örtülü. Bu şüphesiz Daniler'in cinsel iştahsızlıklarının bir belirtisidir ve ana maddesi bitki olan bazı karışımların içilmesinden ileri gelmektedir. Bilgileri ve felsefeleri, duyulara bağımlı kalmamaya yöneliktir. Bizim Batı uygarlığımızda, bu tarz bir felsefe araştırması önce İspartallı'da sonra da dinsel tarikatlarda görülmüştür. Daniler, duygularını kendilerine saklamayı öğren-

Aztekler'in göksel biliminin kanıtı olan taş takvimin metal kopyası.

Grafizmin (yazı) güzelliği bir yana, onların sahip olduğu, yıldızların gizeminin anahtarına sahip miyiz acaba?

Stonehenge Tapınağı: Görkemli ve gizemli. Her taş anıtın belli bir yeri var. Bu devasa "bilgisayar"ın işlevi hâlâ bir sır.

mişlerdir. Kadın ve erkeğin mutlu olup olmadığını yüzünden anlamak mümkün değildir. Bu durumdan sıyrılmaları yangın veya çok kuvvetli bir fırtınanın kendilerine zarar verdiği zamanlarda olur. Hakarete uğrayıp, küçük düşürüldükleri zaman bile yüz ifadeleri değişmez.

HİÇ kimse, bu toplulukta kızgın bir insan göremez, çünkü bir Danili öfkelenmemek için kendine hakaret eden kişiden uzak durur. Savaşçıların günde sadece bir saat savaşıp, sonra karşı savaşçılarla duyarsız bir ses tonuyla gevezelik ettikleri sık görülen olaylar arasındadır. Amerikalı antropolog, Daniler'in güçsüz oldukları sonucuna varmış ancak bunun sebeplerini açıklamakta yetersiz kalmıştır. Küçük çocuklar normal bir şekilde gelişmektedirler; ne kusur, ne de ciddi hastalıklara eğilimleri vardır. M. Karl Heider'e göre aşk yaşamlarının zayıf olması kültürelidir. Şimdiye kadar verdiğimiz tüm örnekler, bizim bilimimizden, felsefemizden ve kültürümüzden farklı bir kökene dayalı bir bilimin, felsefenin ve kültürün etkisinde kalmış, yok olmuş veya bugün hâlâ mevcut olan toplumların özelliklerini ortaya koyuyorlar. Bu örnekler, onların bizim Yahudi-Hristiyan kaynaklı uygarlığımızdan daha farklı bir kaynaktan beslendiklerini düşünmemize neden oluyor. İşin acı yanı, bu kaynaklar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

Bir uygarlığın doğuşu ve gelişimi olgusunun, çok iyi bilinen Roma, Yunan ve Mısır-Sümer'in dışında birçok kez tekrarlandığını varsaymak oldukça ilginçtir. Kendilerine özgü nitelikleri olan kavimlerin ortaya çıkışlarının dışında, zaman

zaman, bazı topluluklarda, insanları esrarlı, hatta tutarsız uygulamalara iten bir eğilim olmuştur. İşte o zaman, anlaşılmaz tarihsel bir aksaklığın meydana geldiği kanısına varıyoruz. Bu, birçok kişinin aniden, inanılmaz inançlara ve ayinlere ilgi göstermeleri ile kendi âdetlerini terk etme şeklinde olmuş ve bu eğilim, o toplumun çöküşünü hazırlamıştır. Sonuçta, ölüm saplantısı ve intihara sürükleyen obsesyon vakaları meydana gelmiştir.

TOPLUMU ayakta tutan temel bazı şeylerin bozulması, insanları bambaşka maceralara sürüklemiştir. Bazı Afrikalı kabilelerde, yamyamlık çok doğaldır. Ölünün erdem ve niteliklerinden bazılarını elde etmek için onun etini yerler. Onların, kendi kapalı yaşam tarzlarında yamyamlığa olan ilgilerini belki kavramaya çalışabiliriz ama, bu geleneklerinin tehlikeli tıbbî bir doğal sonucu da var. Bu da **kuru** denilen ölümcül bir hastalık. Doktorlarımız yıllarca bu hastalığın nedenini bulamadılar, ancak çok kısa bir süre önce, ölü beyinleri yeme alışkanlığından kaynaklandığını öğrendiler. Bu hastalığa en çok yakalananlar ise, bu beslenme tarzını benimseyen kadınlar ve çocuklar oluyor. Kısa bir süre önce bu et yeme alışkanlığının neden olduğu riskler konusunda halkı bilgilendirmek için büyük kampanyalar başlatıldı. Ancak bu şekilde, bu korkunç hastalığı yok etme olanağı doğabilir. Afrikalı toplumlar, sağlığa iyi gelir düşüncesiyle bedenini bazı organlarını yeme işlemi sayılan yamyamlığı ne zaman kabul ettiler acaba? Bu bilinmiyor. Bu tehlikeli alışkanlığın hangi olaylar sonucunda halkın âdetleri arasına yerleşmiş olduğu

Devamı S. 40'da

VARLIKSAL ALANLAR

ve SEVGİ

Nurgül COŞKUN

HER insanın kendine göre bir alanı vardır. Bu alan, iç içe geçmiş, içli dışlı olmuş başka başka alanların organizasyonundan, birlik meydana getirmelerinden oluşmuştur. Yani, bir insanın alanı dendiğinde buna et ve kemikten oluşmuş bedeni (titreşim seviyesi daha kaba olan maddeler organizasyonu), mantal bedeni, astral bedeni (duyular ve duyular bedeni), kozal bedeni meydana getiren alanlar ile diğer enerjetik yani, çok ince titreşim seviyesinde olan alanlar ve çevresi dahildir.

HEPİMİZİN BİR ALANI VARDIR

Bir varlık alanını oluşturan unsurlar, diğer insanların alanlarında da bulunur. Yani, insanlar doğmadan önce, hangi yönlerini geliştirmek istemişlerse ona göre alanlarının aktivitesini belirlerler. Mantal alanı vasıtasıyla ihtiyaçlarını karşılamak istiyorsa, ona göre, yok eğer sadece kasları vasıtasıyla ihtiyaçlarını karşılamak istiyorsa

ona göre alanlarının organizasyonunu yani beden bütünlüğünü kurar. Buna göre, ihtiyacını karşılayacağı alanlar da (gerek bedensel gerek çevresel) ön plânda işlev sahibidir. Örneğin müzik alanında faaliyet göstermek isteyen bir insan, doğmadan önce beyin, kulak, el gibi organlarını ve çevresini (ailesini vs.) uygun şekilde oluşturamazsa bu alanda faaliyet gösteremez. Demek ki bu organlarının işleyişini ön plâna çıkarmak durumundadır. O alanlarının üzerine daha fazla eğilecektir, konsantre olacaktır. Zihinsel faaliyette bulunmak isteyen bir insan, beyninin iyi şekilde işlenmesini sağlayacak düzeneği kuramazsa zihinsel faaliyette bulunamaz.

Aynı şekilde, belirli bir yönde geliştirmek üzere anlama ve algılama kapasitesini artırmak isteyen kişi de doğmadan önce, geliştirmek istediği yön doğrultusundaki enerjilere duyarlı alanlar oluşturmak, buna uygun olarak organlarını ve sistemlerini değerlendirebileceği çevresini de oluşturmak durumundadır.

Hangi ihtiyaçlarını karşılamak durumunda olursa olsun, bir insanın alanını oluşturan bütün alanlar ile bu alanları oluşturan unsurlar di-

ğer insanlarda da vardır. Bu alanlar sadece, yapacakları vazifeye göre aktif ya da az aktif durumdadırlar.

Bu tıpkı şuna benzer: Bir deri hücresinde, bütün vücudu meydana getiren bilgi mevcuttur. Yani bir deri hücresi, şartlar gerektirirse ve uygun ortam olursa tek başına bir bedeni meydana getirebilir. Bu durum bir karaciğer, böbrek ve diğer organ hücreleri için de geçerlidir. Bu organları oluşturan hücrelerin sadece üzerlerine aldıkları vazifeler farklı olduğundan, farklı farklı organları meydana getirirler.

Bütün insanların durumları da buradaki hücre örneğinde olduğu gibidir.

Ancak, bir insanın ihtiyaçları (vazifesi) ile diğer bir insanın ihtiyaçları farklıdır. Bu ihtiyaç farklılığından dolayı bir insanın bazı alanları, ön plânda olarak çok aktif iken diğer bazılarında bu alanlar aktif olabilir. (Örneğin birinin duygular alanı aktif iken, diğerinin mantal alanı aktif olabilir.) Bundan dolayı da iki insanın alanlarının etkileri de farklıdır ve ilişki de buldukları alanlar farklıdır.

İki farklı alanın yani iki insanın ortak bir alan kurabilmeleri için; bir alanda daha az aktif durumda olan bir fak-

törü (bilgiyi) harekete geçirmek gerekir.

ORTAK ALANLAR VE SEVGİ

Kendinizde aktif bulunan (x) bilgisini başka bir insanda da aktif hâle geçirebilirseniz, o konuda ortak alan oluşturabilirsiniz, yani, o insan, (x) bilgisini kendine uygun olarak kullanmaya başlarsa; iki farklı alan böylece kendilerini temsil eden, ortak alan adı verilen başka bir alan meydana getirmiş olurlar. İşte bu harekete geçirme işlemini sevgi gerçekleştirir. Sevgi, iki alanın kenedilerini temsil eden bir ortak alan meydana getirmelerini sağlamıştır. Eğer vazifelerimizin gereği olarak ortak alanlar kurmak durumdaysak, sevgiyi farkında olarak kullanırsak işimiz kolaylaşacaktır.

O hâlde nedir sevgi? Sevgi bir güç, sevgi bir enerjidir. Sevgi enerjisi sürekli bir akış hâlinde, her zerrenin içinden geçer ve bütün varlıkları sarar. Bütün varlıkların dokularından biri sevgi enerjisidir. Varlıklar, dokularından biri olan bir enerji sayesinde bütünlüklerini korurlar, hareket ederler, iş yaparlar. Üzerinde oturduğunuz sandalye, yazı yazdığınız kalem, üzerinde yaşadığımız bu dünya sevgi enerjisiyle vardır. Bu enerjiyle kuş uçar, anne çocuğunu sever, bu enerjiyle yemek yenir, çiçek yetişir, ağaç meyve verir.

Yani sevgi enerjisi, üstün bir faaliyet meydana getirebilir veya getirmeyebilir; her türlü faaliyeti meydana getiren enerji, sevgi enerjisidir.

Nerede bir faaliyet görüyorsanız o mutlaka sevgidir. O faaliyete biz kendi ölçülerimizle ne değer verirsek verelim, o faaliyetin nedeni yine sevgidir.

Şimdi şöyle bir soru akla gelebilir: "Yani şimdi ben, nefret ettiğim insanı ya da eşyayı aslında seviyor muyum?" Evet, seviyorsunuz "O hâlde nefret nedir?" Nefret, dirençle karşılaşmış sevgi demektir. Yani, aslında siz onu seviyorsunuz fakat sevginin ne olduğunu bilmediğiniz için nefreti sevgisizlik sanıyorsunuz. Her zaman ve her yerde zaten hep var olan bir güçtür, bir enerjidir sevgi; Onu yok edemeyiz ki sevgisizlik olsun. Sevgi, çoğaltılan, üretilen bir şey değildir. O, varlıkların bünyelerinde hep var olarak kalır. İnsanlar, sevgi enerjisini zaman zaman kendilerinde hissettiklerinde, farkettiklerinde "seviyorum" derler, Bize düşen vazife de zaman zaman bu enerjiyi farketmek değil, sürekli olarak farketmek ve onu kullanmaktır ki (değerlendirmektir).

SEVGİ NASIL AKACAK?

Sevgi enerjisinin her zaman, nasıl farkında olabiliriz? Yani, bu enerjinin akışının görünmesini nasıl sağlayabiliriz

Önce akışın fark edilmesini engelleyen dirençleri kaldırmamız ya da azaltmamız gerekir. Örneğin, bu akış bir elektrik akımı şeklinde düşünün. Bu akımın şiddeti 220 watt olsun. Bu 220 watt'lık enerji 20,40,60,100 watt'lık dört ayrı ampulden geçsin. 20 mumlu ampul elektrik enerjisi-

sini, diğerlerine göre, daha az ışığa dönüştürecektir. Bu ışığa çevirme durumunu ampuldeki direnç teli belirler. Demek ki 20 watt'lık ampulde direnç çok ki akımı, daha az olarak ışığa dönüştürebiliyor. 100 watt'lık ampulün direnci ise diğerlerine göre daha az olduğundan, akımı ışığa dönüştürmesi daha güçlüdür.

Bu durumu, sevgi enerjisi akışının varlıklardan nasıl geçtiği durumuna uyarlayabiliriz.

Nedir insanın dirençleri? Duygularımız, önyargılarımız, kendimizi farklı görmemiz, inançlarımız vb. hepsi birer dirençtir.

Sempat-antipati, hoşgörme-hoşgörmeme, beğenme-beğenmeme gibi duygusal; iyi-kötü, ahlâklı-ahlâksız gibi yargısal, inançsal ikilemlerin bulunduğu her durum bir kabul, bir reddetmeyi içerir. Burada elimizde bir ölçü var; bu ölçüye uyanlar kabul, uymayanlar reddediliyor. Olaylara bakış açımızı belirleyen bu ölçü bir dirençtir. Örneğin: Şöyle ortamlardan hoşlanırım, şöyle ortamlardan hoşlanmam dediğimizde" şöyle bir şartım var; buna uyarsa hoşlanırım, uymazsa hoşlanmam." anlamını dile getirmiş oluruz. Eğer o şartı kaldırırsak, o anki çıplak gerçeklikle karşılaşırız. Tabiatıyla ikilem (tercih) kalktığı yerde direnç yoktur. Dirençlerin kalkabilmesi, dirençlerimizi oluşturan nedenlerin üzerinde çalışmamızla mümkündür. Dirençler kalktıkça sevgi enerjisi daha çok kendini belli eder. Herkesi içine alabilecek, herkesin kendini orada temsil edebileceği bir alan meydana getirmek böylece mümkün olur.

Parapsikologlar, Londra'nın Bir Dış Mahallesinde, Tekinsiz Ev Literatüründeki Belki de En İlginç Olayı Aylarca Yaşadılar ve Araştırdılar...

ENFIELD'DEKİ TEKINSİZ EV OLAYI

Parapsikolojide, kendiliğinden ortaya çıkıp aralıklarla devam eden psikokinezi olaylarını başından sonuna kadar aylar boyunca incelemek ve belgelemek çok ender yakalanan bir fırsattır. 1977 Sonbaharında Londra Ruhsal Araştırmalar Derneği, bu olağandışı olaydan haberdar oldu ve tecrübeli elemanlarından Guy L. Playfair ile Maurice Gross'u görevlendirdi. Olayları yerinde inceleyen araştırmacıların gözlemleri, beklediklerinin çok üzerinde oldu.

Peter ANDREAS
Çev: Leyla BOSUTER

TEKINSİZ ev olayları, insanlık tarihi boyunca hep yaşanmıştır. Ancak Peter Andreas'ın kaleme aldığı, Esotera dergisinden Gert Geisler ve Claus Claussen'in beraberce tanık oldukları tekinsiz ev örneği, parapsikoloji tarihinde ele alınan en esaslı araştırmalardan biridir. Araştırılan olaylar içerisinde bunun kadar çok yönlü ve zengin olana rastlanmamıştır ve olaylar hâlâ süregelmektedir.

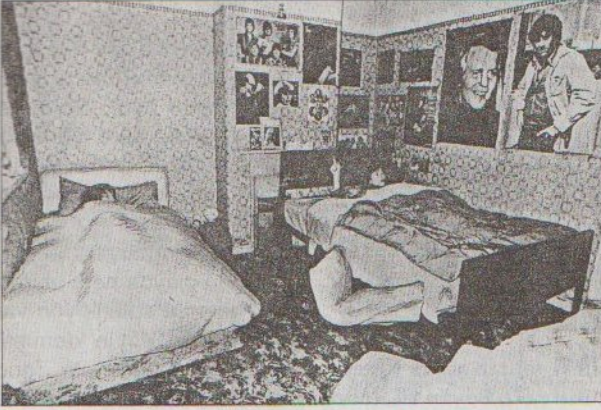
Bayan H., Londra'nın kuzeyinde basit bir evde Margaret (13), Janet (12), John (10) ve Billy (7) isimli

dört çocuğuyla birlikte oturmaktadır. Çocuklarından John psikolojik sorunları yüzünden olay sırasında bir devlet yurdunda tedavi altında bulunmaktadır. Billy'de ise konuşma bozukluğu vardır. Sadece iki kız gayet normal görünmektedir.

H. çifti ayrı yaşamaktadır. Baba, haftada bir kere nafaka parasını getirmek için eve uğramaktadır. Ailenin 13 yıldır oturduğu bu evde ürkütücü olaylar 1977 yılı Ağustosunun sonunda gece yarısı birdenbire başlar. Eşyalar hareket etmekte, ampuller patlamakta, mutfak araç-gereçleri havada uçuş-

makta, tavanlarda ve çocukların etrafında kısa süreli tuhaf yabancı sesler duyulmaktadır.

Aile günlerce korku ve dehşet içinde yaşadıkdan sonra anne, önce yerel ilgilileri, daha sonra polisi çağırmak gereğini duyar. Çağırılanlar havada sandalyelerin uçtuğunu yazılı olarak doğrularlar ve çaresizlik içinde evden ayrılırlar. Bu defa anne, bir öneri üzerine Londra'daki Ruhsal Araştırma Derneği'ne (SPR) başvurur. Dernek, Maurice Gross ve Guy L. Playfair adında çok tecrübeli iki araştırmacısını gönderir. Bu uzman kişiler

1978 Mart sonu çekilmiş bir fotoğraf: H. ailesinin yatak odasında bir yastık süzülüp, yere 30 cm kala havada asılı kalıyor ve kendi kendine katlanıyor. Olayı Janet ve Margaret korku dolu gözlerle izliyorlar.

ailenin evinde günlerce kalırlar. Bilimsel çalışmaları dışında, varlıklarıyla anne ve çocuklara güven verip destek olurlar.

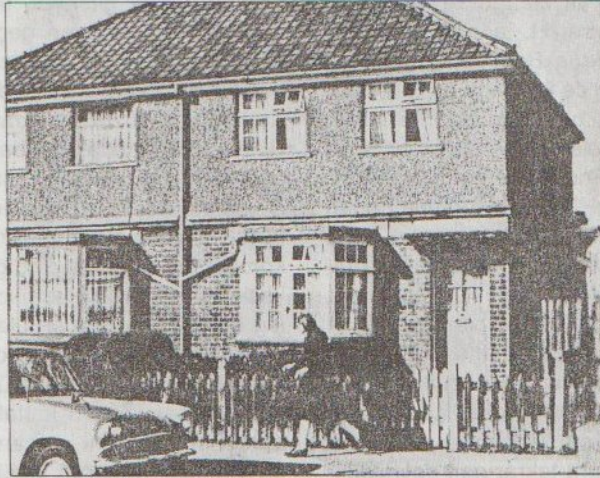
Olayları yakından izleyen Gross ve Playfair aylar sonra şu açıklamada bulundular: "Bu evde uzun zamandır yaşadıklarımız, bir kurgu film sınırını dahi aşıyor. Düşünülebilecek her türlü fenomen gerçekleşti:

- Eşyaların teleportasyonu
- Kişilerin teleportasyonu ve levitasyonu
- Apor olayları
- Patlayan ampuller
- Kapı zillerinin kendiliğinden çalması
- Su ve dışkı birikintileri
- Ateş
- Fantom olayları
- Direkt sesler
- Manyetik bant sesleri
- Hayvan sesleri
- Telepati ve beraber

görülen rüyalar

- Fizik gücün artması ve translar"

Araştırmalar 1977 yılı Sonbaharında levitasyonlar görüldüğünde başlamıştır.

1977 Sonbaharında Londra'nın kuzeyinde bulunan bir dış mahalledeki bu evde aralıksız yaşanan inanılmaz tekensizlik fenomenlerinin bir kısmı şunlar: Levitasyonlar, teleportasyonlar, tıklamalar, sesler, fantom belirtileri.

Örneğin 12 yaşındaki Janet, görünmez bir güç tarafından havaya kaldırılmış, sonra da başı önde merdivenlerden aşağı doğru süzülmüştür. Bir kanepede göz yüksekliğine kadar yükselmiştir. İskeleler fırlatıldıktan sonra eski pozisyonlarından farklı bir şekilde yerlerine konmuşlardır. SPR araştırmacılarının gözleri önünde, çocukların amcası oturduğu koltuktan havaya kaldırılmış ve havada fırlıdak gibi döndürülmüştür. Hatta bir nakliyecisi, pencereden kızları ve onlarla birlikte eşyaları odanın içinde süzülür gibi uçarken görmüştür. Merdivende ve çocuk odasında fantomlar kendilerini göstermeye başlamışlardır. Bunlardan birinin üzerinde pijama bile vardı. Ayrıca banyoda iki kedinin birbirlerine tıslama-

H. ailesi soldan aşağı: Janet (12), Billy (7), Bayan H., John (10) ve Margaret (13). Bu ailenin evinde yaşanan tekinsizlik olayları SPR araştırmacıları Guy L. Playfair ve Maurice Gross (solda) tarafından belgelenmiştir.

sını ve kavgalarını dinlemişlerdir. Yapılan analiz sonunda bulunan idrarın bir kediyeye ait olduğu saptanmıştır. Oysa H. ailesinin kedisi yoktur. Banyonun pencere-leri de kapalıdır. Bazen transa geçtiğinde Janet, çok güçlenmekte ve iki adam tarafından bile zor tutulmaktadır. "Obsesyon" olayından farklı olarak da Janet trans sonrası hemen kendine gelmektedir.

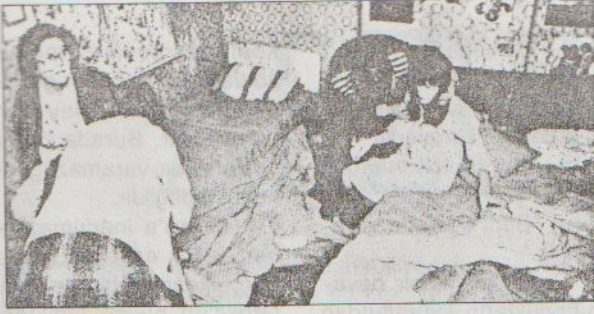
Bir gün bitişikte oturan komşuları aileyi ziyarete geldiğinde, Janet iki evi ayıran duvardan komşunun evine transporte olduğunu, sonra tekrar geri getirtildiğini anlatmıştır. O sırada elinde tuttuğu kitabı komşusunun evindeki bir yatağa bıraktığını da eklemiştir. Kom-

şu hemen evine dönmüş ve kitabı tarif edildiği yerde bulunmuştur. Janet normal yolla bitişikteki eve gitseydi, iki annenin de yanından geçmesi gerekirdi. Ayrıca komşu evin kapısı kilitliydi. Komşunun buzdolabından H. ailesinin mutfağına buz parçaları uçarak gelmiştir. H. ailesinin buzdolapları farklı marka olduğundan, komşunun evinden geldiği kesinleşmiştir. İki parapsikolog da bir dedublüman olayına şahit olmuşlardır. Çocukların kız arkadaşı bir gün kapıyı çalar. Zemin kattaki perdenin açıldığını ve camda Maurice Gross'un yüzünün belirdiğini görür, fakat "o" kapıyı açmak yerine birinci kata doğru merdivenlerden çıkar. Kapının açıl-

masını bekleyen misafir şaşkın bir şekilde, zile bir defa daha basar. Bayan H. sonunda merdivenlerden inip kapıyı açar. Sonradan Gross'un bu süre içerisinde ailenin diğer fertleriyle üst katta bulunduğu anlaşılmıştır. Yani misafir kız "ikiz bir görüntü" görmüştür.

Bu olayda hem animistik, hem de spiritik yön vardır. Gross şöyle demiştir: "Bize göre tüm aile, fenomenlerin katalizörü olmaktadır. Ancak 12 yaşındaki Janet bu olayların odak noktasıdır. Otomatik yazıyı ve seslerin içeriğini tamamıyla kızların şuuraltlarıyla açıklamak mümkün değildir. Pek çok şey dış etkileri göstermektedir." Bu tecrübe, gençlerin özellikle bulûğ çağında psikokinetik parafenomenleri harekete geçirmeye uygun olduklarını doğrulamıştır. Ayrıca anneye göre, iki kızda da medyumsal özellikler bulunmaktadır. Ailenin psikososyal durumunun serbest ruhsal ve dış tesirlerle bir güç alanı oluşturduğu kanısına varılabilir. Aile içerisinde de güçlü psikik gerilim durumları bulunmaktadır. Büyük kız Margaret içe dönük, utangaç ve suskundur. Janet ise dışa dönük, canlı ve bazen agresiftir. Gross'un ziyareti boyunca bu kız tüm yaşananları bir şaka gibi karşılamıştır.

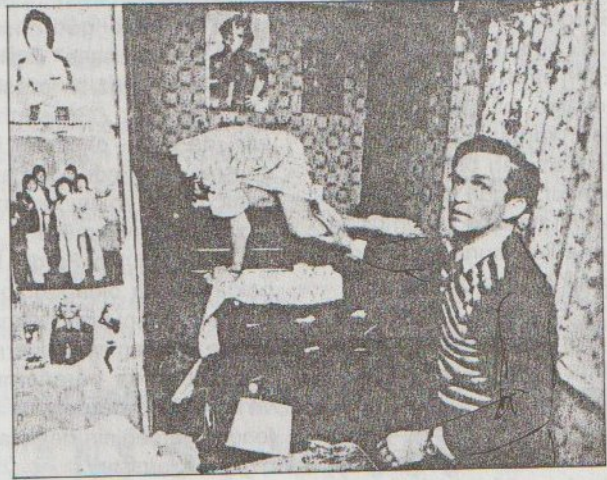
Yazar ve ekibi eve geldiklerinde; ilk yarım saat içerisinde birkaç fenomene tanık olurlar. Sohbet orta-

"Daily Mirror"un kamerası önünde, H.'ların yatak odasındaki dramatik saatler. Janet saatlerce sıçrama hâlinde levite olmakta (fakat kesinlikle kendi gücüyle değil- solda). Anne, bir komşu ve amcanın kızlarını yatıştırmaya çalışırken (yukarıda).

sında bir ses duyulur. Bu herkesin dikkatle kulak kesildiği spiritüel bir seans değildir. Bu ses boğuk, kaba, kısık ve bariz Londra'nın Cockney şivesidir. Dikkatle kulak verilerek dinlendikten sonra sesin Janet'te. geldiği anlaşılır. Ses duyulurken kızın dudakları ve boyun kasları hareket hâlinindedir. Yine de herkes konuşanın Janet olmadığı fikrindedir. Dakikalar sonra, o ses, misafirlerin ortasında, olup bitenden uzak yerde inşaat oyuncaklarıyla oynayan 7 yaşındaki Billy'e "geçer". Onda da hafif dudak hareketleri görülür. İki paraaraştırmacı da bu kalın sesleri, çocukların normal hâlde gırtlaklarından kesinlikle çıkaramayacağı görüşünde-

dirler. Ayrıca bu ses, kızlardan bağımsız bir şekilde;

Parapsikologlara göre tekinsizlik olaylarına sebep olanların başında 12 yaşındaki Janet geliyor. Amcasının dehşete kapılmış gözleri önünde bir levitasyon sonrası radyonun üzerine "inmiş" durumda. Herhangi bir yerden atlayarak bu pozisyona girmek mümkün değil.

odada herhangi bir yere, tavana vs. yerleşmektedir. Playfair ve Gross, incelediklerinde kızların değişik sesler çıkarmak için ses tellerini zorlamadıkları görmüşlerdir. Zaten kızlar, birkaç saat süren kalın ve boğuk konuşmalar sırasında normal olarak ses tellerini kullansalardı, şiddetli bir ses kısıklığına uğramaları gerekirdi. Bu fenomen, yazara, ünlü bir İngiliz doğrudan ses medyomu Lesli Flint'i hatırlatır. Lesli Flint'in de konuşurken dudakları hareket edermiş. Bir gün dudaklarına bant yapıştırıldığında sesler önce çok boğuklaşmış, fakat zamanla ilk belirginliğine kavuşmuş. Flint olayında sesler bazen odanın herhangi bir yerinde, genellikle ise başının yanında veya arkasında oluşmuş. Kızlar da

seslerin, ya baş arkasından ya da boyunlarından çıktığını hissettiklerini söylemektedirler. Seslerin çıkış şekli herkesi ilgilendirse de, mantıklı beyanlar beklemek yanlışır. Gross şöyle demiştir: "Çok geri varlıklarla ilişki içerisinde olduğumuza hiç şüphe yok. Önce bir havlama veya horultu duyuyoruz, sonra müstehcen küfürler. Seslerle konuşmaya çalıştık, iki isim verdiler: "Fred" ve "Billy". Bunlar çok kullanılan isimlerdir. Fakat bayan H., seslerden birisinin dört yıl önce ölmüş komşusuna ait olduğuna inanmaktadır. İki araştırmacının bu konuda herhangi bir yorumları olmamıştır. Seslerin birinin ardında da bir bayan şahsın varlığı hissedilmektedir. Maurice Gross yokken gelen bir medyumun açıklamasına göre bu, Londra Convent Garden sebze pazarının yaşlı bir satıcısının sesiymiş. Eğer etraf çürümüş lahana kokarsa, bu, onun varlığına delil olurmuş. İlginçtir ki, bu açıklamaları bilmeyen araştırmacı, o gün eve geldiğinde mutfaktaki çürümüş lahana kokusuna dayanamayıp çıkarak hemen dışarı çıkar.

Seslerin birbirleriyle bazen kavga etmeleri birkaç şahsın var olduğunu göstermektedir.

Bir seferinde araştırmacılarından biri sorar: "Fred, niçin hep köpekmişsin gibi havlıyorsun?"

- "68 köpeğim var."
- "Niçin 68 köpek?"
- "Beni vurmamanız için sizlerden koruyorlar."
- "Seni nasıl vurabiliriz ki?"
- "Beni dualarla vura bilirsiniz."

Gross böyle bir cevabın çocukların şuuraltından çıkamayacağına emindir. Daha önce eve yörenin bir papazı dua etmeye gelmiş, fakat bunun pek yararı olmamıştır. Çünkü H. ailesi inançsızdır ve anne büyüü kesinlikle reddetmektedir.

Bill Wilkonson ve diğerleriyle yapılan 120'den fazla "konuşma" teybe ve videoya alınmıştır. Bir konuşmada "Fred", Janet'in köşesinden "Goosechaser Grosse" diye seslenmiştir. Bu önce "Ghostchaser" (hayalet avcısı) olarak anlaşılmıştır. Fakat Maurice Gross, buna şöyle açıklık getirmiştir: "Wild goose chase" İngilizcede "sonuçsuz bir araştırma" demektir. "Goosechaser" de sonu olmayan bir çalışma içerisinde bulunana denir. Bu da anlam veremediğimiz bir işlemelemedir.

Gross gülüp, Fred'in bir bakıma haklı olduğunu, olayın nedenlerini hiçbir zaman ortaya çıkaramayacaklarını, ancak burada paranormal ve çok ilginç durumların izlendiği gerçeğinin değişmediğini söylemiştir.

Bu fenomenlere, içindeki tüm kibritlerinin yanıp

kömürleşmesine rağmen kutusunun hiç hasar görmediği iki tehlikeli olay daha eklenmiştir. Burada da çocukların bir yaramazlığı söz konusu değildir.

Gross'a inanılmaz gelen, teklif edilenin hemen gerçekleşmesidir ve sanki Gross'un bu söylediklerini doğrulamak için yazar ekibinin hep, bizzat tanık olmayı bekledikleri bir psikokinetik olay başlayıverir. Birden mutfaktan salona bir lavabo fırçası uçup gürültüyle yere düşer. O sırada mutfakta olan Janet'in gözlemcilere göre olayla ilgisi yoktur. Birkaç dakika sonra bir elbise askısı yine gürültüyle mutfak kapısının üzerindeki duvara çarpıp yere düşer. Olay öncesi, kızlardan biri banyoda aynanın üzerinde müstehcen bir yazı görür, burada da yazının doğal bir şekilde birisi tarafından yazılıp yazılmadığı belli olmaktadır. Genelde başlangıcı görmek imkânsızdır, evde çocuklar da varsa pek çok açıklama bulmak mümkündür. Sonuçta burada da olduğu gibi yanılmamak için araştırmaların çok dikkatli yapılması gerekir.

Tekinsizlik olayları, sonunda daima araştırmacıların aleyhinde sonuçlanan ve görünmez güçlerin kozları ellerinde tuttukları berabere bitmeyen bir oyun gibidir.

ARZULAR

BUDA'nın belirttiği gibi ıstıraplarımızın kaynağı arzularımızdır. Ama ruhsal dünyada belirlediğimiz değil, dünyadayken meydana getirdiğimiz arzular. Dünyaya gelmeden önceki arzularımız, buradakilerden farklıdır.

Bedenli bir varlık olarak sahip olduğumuz arzular, maddenin bize tanıdığı imkânlar dahilinde oluşur. Ve bunlar bizim gerçek ruhsal arzularımız değildir. O kadar sevmek isteriz, o kadar büyük iyilikler yapmak isteriz, ama o imkânı bulamayız. Aynı şekilde o kadar nefret etmek isteriz, herkesi kılıçtan geçirmek isteriz, o imkânı da bulamayız.

Her iki uçta da fazla bir imkân bulamıyoruz. Onun yerine, madde bize ne kadar izin veriyorsa o kadarını yapabiliyoruz. Önümüze hangi fırsat gelmişse ondan yarar-

lanabiliyoruz.

Arzular, maddenin, bizi cezbetmesi için kullandığı araçlardır. Bu araçlar bizlerde arzular tarzında ortaya çıkar. Madde bizi elinde tutabilmek için kıyafet değiştirmiştir. Nitekim halk masallarında kahramanlar, güzel bir kadın biçimine girmiş cadılar tarafından kandırılır. O güzel kadına ulaşmak için çeşitli canavarlarla boğuşur, korkunç yerlerden geçer, acımasız düşmanlarla karşılaşır. Sonunda onu elde eder. Ama bu sefer cadı, o güzel kadın kılığında çıkarak gerçek yüzüyle görünür kahramana. Görüldüğü gibi masalların içinde büyük ölçüde ezoterik bilgiler saklıdır.

İşte maddenin bu tarzdaki, insanı çekmesinin temelinde arzular yatar. Bunlar bir çocuğun oyuncak isteğinden, bir büyüğün yönetme arzusuna kadar geniş bir alan içinde uzanır. Madde insanları arzular yoluyla kendi-

ne bağlar. Zaten o arzuyu duymazsak maddeye hiç sozulmayız. Dünyaya geliş amaçlarımızın içindeki arzulardan fazlasının peşinden koşacak olursak da, onlardan sıyrılmamız için baskılara uğrar, ıstıraplar yaşarız.

Ama ıstırapları yaşamak zorunda da değiliz. Arzularımızı sıraya koymak zorundayız. Bize ıstırap veren arzuları arkalara atabiliriz. Hatta onlardan vazgeçebiliriz.

Arzular, maddenin bizi tutmak için kullandığı gülcükler ve cilvelerdir. Arzuları belirli ölçüde tatmin ettikten sonra onun kulu kölesi olmanın yollarını aramak gerekir. Önemli olan arzusuzluk değildir. Arzu et, onu tanı ve bırak. Arzularımız hiç bitmez ama onları tanıya tanıya kabalardan sıyrılırız. Daha seviyeli olanlar gelir.

(Ergün ARIKDAL
Konferanstan alıntı)

İNSAN DOĞASINI ARAŞTIRMA DERNEĞİNDEN (İDAD) KONFERANS DUYURUSU

14 MAYIS Öte Âlemdede Yaşam Hürriyet KALALI

Saat: 19.00-21.00

Yer: Kadıköy Belediyesi Kültür ve Sanat Merkezi

Caddebostan, Bağdat Cad. Haldun Taner Sk. Kadıköy/İSTANBUL

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

OLAYLARIN DİLİNİ NASIL ANLAYABİLİRİZ?

Mustafa ÖZ

İNSANIN bir şuur varlığı olarak, dünyadaki diğer var olanlar arasındaki yeri özeldir. Biz ancak, bu özel yani şuurlu yanımızla, olayların dilini çözmeye yönelebilmekteyiz. Bu şuur seviyelerine göre insan, dış dünyadan tesirler alır, yorumlar ve yansır. Bu yansımalar bazen otomat bir biçim gösterebilir. Farkındalığımızın yeterli olmadığı bu yansımalarda insanın sorumluluğu kalkar.

Bizi daha çok ilgilendiren, şuurumuzun günlük farkındalık düzeyindeki aldığı uyarımlar, tesirlerdir. Farkındalığımızın fark edebildiği tesirlerdir. Biz amaçlılığı burada aramak zorundayız. Bu tesirler bulunduğu her yerden gelir. Doğadan, hayvandan, bitkiden, insandan, toplumdan vs. Çoğu kere, doğaya yakın olan alandan gelen tesirler mekaniktir. Tekrarlanıp dururlar. Bu yine de onların bir amaçlılık taşımadıklarını göstermez. Örneğin saatler, arabalar hep mekaniktir ama amaçlıdırlar da...

Biz, nesne ve olayları, şuur, anlayış düzeyimiz değiştikçe yapıları da değişiyor-muş gibi algılarız. Ama olan, en fazla bakış açımızın değişmiş olmasıdır. Bazen de aynı anlayış noktasında olduğumuz hâlde görüntüler değişir. Konu değişti zannederiz. Oysa, aynı anlamı taşıyan, aynı amacı güden "taşıyıcılar" değişmiştir. Burada olan, en fazla "mi" notasının kemanla verilmesi yerine piyano ile verilmesi gibidir.

Toplum içinde meydana gelen olaylar da sık sık tekrarlanmaktadır. Onların dilini anlamak, çözmek, çoğu kere o olayların tekrar etmelerine engel değildir. Ancak, bize verdikleri duygusal tonlamaları düşer. Nötr-

leşirler ve biz onlardan alacağımızı almış oluruz. Yani gerekli anlayışa çıkmış oluruz. Böylece olayın, şuurumuzda uyarıcı etkisi kalkar. Olgunlaşma dediğimiz yaşamı ustalığı da budur.

Sonuçta her var olanın (nesne ve olay) amacı, şuur yönünde gelişmemizdir! Bir olay çözümlenirken, ilk başvurulması gereken anahtar budur. Şimdi yöneme gelebiliriz:

OLAYLAR AMAÇLIDIR

Diyoruz ki, her şey yaratılmıştır. Yani bir amaç taşır. Dolayısıyla bir amacın taşıyıcısıdır. Yani her şey, her nesne ve olay bir dil, bir ifadedir. Bir başka deyişle, her nesne ve olay bir mektuptur. Bütün sorun bu dili kavrayarak, bu mektubu okumaktır. İşte bu mektubu okumak, anlamak, aynı zamanda ruh varlığı olma sorumluluğunu üstlenmektir de!

Peki bu dili sökmek, bu mektubu yani olayların dilini anlamak için ne yapmalı? Nasıl bir yöntem uygulamalıdır? Bu işin yolu, dışımızı çözümlemek değil, içimizi çözümlenektir. Önce, olayın adı doğru bir biçimde konmalıdır. Sonra da özeleştiriyeye (nefis muhase' esine) geçilmelidir. Biz problemi "orada" yani dışarda çözmeye alışmışızdır. Kendimizi yargılamak yerine "bahane bulmak" kolayımıza gelir. Kendimiz olmaya ve kendimizi değiştirmeye her zaman cesaretimiz ve gücümüz yoktur. Bu niteliği taşıyanların ancak, kendilerinden kalkarak olayların dilini çözmeleri ve ona göre yapılanmaları mümkündür.

Demek ki önce olayın adını koyup "Bu olay ne?" diye sormalıyız. Ama bu sorunun cevabında boğulup, kendimizi yitirmemeliyiz. Sadece ad koymak için bu soruyu sor-

malyız. Hemen ardından: "Bu olay neden beni buldu?" diye sormalıyız. Sonra da: "Bu olay hangi ihtiyacımı karşılamak içindir?" diye sormalıyız. "Olaylar" bu isteklere yani "ihtiyaçlarımıza" verilen cevaplardır. Ve ilk temel amacı evrimleşmemizdir! Anneler, babalar ve yöneticiler durumu daha iyi anlayacaklardır. Çocukların ve personelin ihtiyaçları başka, istekleri başkadır!

İhtiyaçlarımızın isteklerimiz hâline gelmesi, oldukça yüksek bir bilgi ve şuur seviyesini ifade eder. Hayli yükselmiş ve arınmış olmayı gerekli kılar. Ve buna çoğumuz sahip değiliz.

Kısacası: Deney ve gözlemlerimizi hakkıyla yapmak, önem vere vere yapmak, yeterince ilgilenecek yapmak, zihinsel plânda onlardan doğru ve genel sentez çıkarmaya çalışmak, böylece bir üst anlayışa ulaşmak çabasında olmak zorundayız. Bunun için umduklarımızla değil, bulduklarımızla yaşamayı seçmeliyiz. Böylece denediğimiz ve gözlediğimiz olaylarla daha yakından ilgilenebiliriz. Böylece "şimdi ve burada olmayı" gerçekleştirebilir ve "İhtiyacım buymuş ki, gündemimde bu var!" diyebiliriz.

KADERİ İHTİYAÇLAR BELİRLER

Böylece, doğru yaşamanın, ustaca yaşamanın, olgunlaşmanın ve kaderimizi izlemenin yoluna girmiş oluruz.

Bu yol, bu seçim bizi, isteklerin iğvasına kapılmadan, sistemle, kaderle yakın ve doğru temasa sokar. İsteklerimizin kaderimizi zorlamalarına engel olur. Neden sözü kadere kadar getirdik? Çünkü: Kader, insan için, bireysel kader, öncelikle bir bakış açısıdır (perspektiftir). Kişi kendi evrimi, evrim çabaları ile bu bakış açısına ulaşır. Enkarne olmadan önce bu açığa yerleşir. "Sistemin" ya da rehberlerin yardımı ile bu bakış açısına en elverişli ülke, aile, toplum vs. araştırılır. Kişi oraya, o bölgeye, o şartlara bedenlenir. Böylece kader, bir bakış açısı hâlinde, doğuşla birlikte getirilen bir biyopsişik güçtür. Kişi, belli bir şuur katını veya belli bir şuur

**Her türlü olayı biz cezbederiz;
gelişmek için...**

ur katının belli bir varyasyonunu ifade eden bu bakış açısını, sonradan yani yaşarken, dünyadan, kendi bireysel yaşamından türettiğini zannedebilir. Bu bir yanılsamadır. "Unutma"nın getirdiği yanılsamadır.

Kaderle kastedilen "yaşam modeli" hem sistem hem bireysel şuur hem de perspektifin ortaklaşa ortaya koyduğu bir şeydir.

Zorlama yoktur.

Artık kaderi perspektif olarak anlamakta bir sakınca da yoktur. Buna göre diyeceğiz ki, kader, doğmadan önce kuşandığımız perspektiftir. O perspektif bize bir yaşam modeli sunar. Biz o yaşam modelinin içinde deney ve gözlem yaparak, daha üst anlayışlara kanat açarız. Kader, yaşamın sınırlandırılması değil, gelişmenin yönlendirilmesidir.

Olayların dilini sökme yoluna girmek, ihtiyacımız olanla yani kaderimizle boğuşmak, onu öğrenmek demektir.

Diyelim ki egoizmayı iyi kötü talim ettik. Yardımlaşma ahlâkına nüfuz etmek, onun anlayış katına çıkmak istiyoruz. Bize zorlayıcı bir senaryo sunulmaz.

OLAYLAR BİLGİYİ ALANA DEK TEKRARLANIR

İhtiyacımız olan elci bakış açısını biyopsişik güç olarak dünyaya getiririz. Yola çıktığımızda, önce kendimiz yardıma muhtaç hale gelebiliriz! Ama biz bu perspektife yerleşinceye kadar, bu perspektifin bilindiğini deneylerle edininceye, onu yerleşik hâle getirinceye kadar, olaylar bize kendini hep o bakış açısını anımsatacak, doğrulayacak ve yerleştirecek biçimde gelir. Bu, bir yeşil gözlük takınıp tüm dünyayı yeşilin tonlarında görmek gibidir! Ta ki, yardım etmek bizde, en alttan başlayıp türlü varyasyonlarla yerleşik bir şuur hâline gelinceye, biz yardımı artık doğamız hâline getirinceye, engelsiz bir hâle getirinceye, alışkanlık hâline getirinceye kadar devam eder. Bunun için kaç enkarnasyon gerekir? Bilemeyiz. Ama bu amaç, bu kader, bu plân, bu şuur düzeyi gerçekleşinceye kadar yaşamımızdaki olayların çoğu, bizi bu konuya çeker, bağlar, yerleştirir!

Kısaca: Hangi şuur katında veya hangi şuur katının varyasyonunda isek ona uygun perspektifler (gözlükler) edinir, o gözlüklerin gösterdiği sinemayı seyrederek. Yaşam budur! O gözlükler bazen burada takılır-takınılır, bazen öbür tarafta.

İnsan kendi kaderini çalışma didine kendi kazanır! Ama sonunda, çoğu kere siste-

Olayı duymak değil, anlamak önemli

min de yardımı ile kazanılan bu kader, sınırlandırılmış bir yaşam, bir yaşam modeli veya senaryosu değil, perspektifle sınırlanmış bir bütünsel yaşamdır. Varlıktır.

Bu perspektiflenmeyi, bu sınırlanmayı kişi oradan da ediniyor gelir, burada da sağlanabilir. Örneğin: Bir dine, bir ideolojiye, bir felsefeye bağlanabiliriz burada. Bu, dünyaya gelmeden de kararlaştırılmış bir şey olabilir, burada yapılan aşamalar sonucu da ortaya çıkmış olabilir.

Her durumda RİM iş başındadır. Böylesi durumlar da gözden kaçmış, kontrol dışı, yönetim dışı şeyler değildir. Yönetici mekanizma atlamaz, boş bulunmaz. Gerçekten yetkindir.

Burada bir dine, öğretiyeye bağlanmakla birtakım ilkelere bağlanırsınız. Bu dünyaya ait görünen o ilkeler, o ilkelere bağlı yaşama azmimiz, genel evrimimizin bir parçasıdır. Bu durumda da olaylar yine o ilkeleri fark edip, şuurumuza yerleştirmemizi sağlayacak biçim alır ve tekrarlanır durur!

Yaşanan deney ve gözlemler, yaşanan olaylar, o ilkelerin anlayışlarını şuura katmak içindir. O ilkeleri seçmekle, aslında ihtiyacımız olan bir şeyi veya ihtiyacımız olacak bir şeyi seçmiş oluruz. O ilkeleri benimsememiz, o gözlüğü kafanıza takmanız demektir. Burada hem otomatik işleyen bir gelişme sistemi içindeyizdir, hem de yönetici

mekanizma bazen bize özel olaylar düzenleyebilir.

Biz Tanrı'nın veya yönetici mekanizmanın bizim için neyi amaçladığını bilemeyiz. Onun için olayların, nesnelere yapısından kalkarak bize yönelik olan amacı çözemeyiz. Biz olaylar karşısında, o olayın ne anlatmak istediğini anlamak için sadece olayın bizim şuurumuzdaki reaksiyonuna bakarız. Olayın bizi konuşmaya mı, susmaya mı çağırdığına böyle karar veririz. Bir ileri aşamada ise, bir olayın ne anlatmak istediği değil, o olayla ne olmamız gerektiği önem kazanır...

ÖZET

Şimdi yöntemimizi bir daha özetleyelim: Önce olayın adını koyuyoruz. "Bu olay ne?" diye soruyoruz. Sonra: "Bu olay neden beni buldu?" diye soruyoruz. Sonra: "Bu olay hangi ihtiyacımı karşılamak içindir?" diye soruyoruz. Bütün bunları yaparken de: Önce kendimizden yola çıkıyoruz. "İstek" değil "ihtiyaç" diyoruz. "İhtiyacımız bu!" diyoruz.

Deney ve gözlemlerimizi özenle yapıyoruz.

Doğru olmasına özen gösterdiğimiz sonuçları çıkarıyoruz. Eğer çıkan sonuçlar doğru olmazsa, olaylar hem tekrarlayacak hem de duygusal yükünü koruyacaktır. Yani, bizi incitmeye devam edeceklerdir! Doğru sonuç çıkarır, bir üst anlayışa geçebilirsek, olaylar ya kesilir ya da artık acı vermeden devam ederler. Ayrıca zihinsel olarak

çıkardığımız sonuçları davranışa yansıtmak üzere gayrette bulunacağız. Ne yaşarsak yaşayalım, bir öğretim içinde olduğumuzu, birtakım dersler görmekte olduğumuzu biliyoruz. Öyle düşünmüyoruz. İlk dersler bizi aşırıp boğarlar. Böylece acı verirler. Ama zamanla uyum sağladıkça, dersler acı vermez olur. Başımız, bize gelen tesir dalgalarının üzerinde kalır. Bu, o tesirleri alıp yansıtırken farkındalığımızın ortadan kalkması değil, onların bize haz veya acı verici olmalarının ortadan kalkmasıdır. Sonuçta bir uyum gerçekleşir. Şuur yükselir. Bu uyum hayvanlarda olduğu gibi, sadece uyarıma uygun tepki değil, anlayışa ulaşarak, öncelikle bir aydınlanma ve nüfuz etmedir. Bu, aynı zamanda anlama hacmini, kapasitesini genişletmektir. Benden bize, bizden her şeye açılmaktır. Bu, aynı zamanda ortak alanlar kurabilmektir.

Öyle görünüyor ki, olayların dili, önce bize bakış tarzımızı anlatır. Onun için temel şuur basamakları hakkında bilgi edinmekte yarar vardır. Bu kişisel yaşanan şuur basamakları yanında bir de devreye özgü temel tesirler vardır. Onların da bilinmesi gerekir. Olayların dilini çözmede bunlar önemlidir.

Şimdi insanlar akıllı ve vicdanlı olmaya sevk ediliyor.

Şimdi insanlık, Türkiye'nin şahsında Birleşik İnsanlık Realitesini kurmaya, beşer ortak alanını kurmaya sevk ediliyor. Bunlar birçok olayı çözümlenmek için de o olaylarla değişip gelişmek için de önemli ve gerekli ipuçlarıdır. Anahtarlardır.

KKTC METAPSİŞİK ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ'NDEN

KONFERANS DUYURUSU

● **CUMARTESİ KONFERANSLARI** (Saat:14.00-16.00)

1 MAYIS **Halka Açık Sohbet**

8 MAYIS **Ses Kaseti Dinletisi**

15 MAYIS **Konferans: Meditasyon**

22 MAYIS **Video Gösterisi**

Ergün ARIKDAL'ın Konuşması

Hasan YALKIN

Ergün ARIKDAL'ın Soru -Cevap
Konferansı

29 MAYIS **Halka Açık Sohbet**

Yer: KKTC M.A.Derneği Namık Kemal Meydanı Naim Efendi Yolu No:2 Magosa/KIBRIS

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

BİLGİ ÇAĞI'NIN GERÇEĞİ: HERKES VAZİFESİNİ YAPIYOR

Selman GERÇEKSEVER

BEDENİ DÜNYA OLAN VARLIK...

GEÇEN sayıda açıklamaya çalıştığımız tüm bu hazırlık, geçiş ve değişim ne için? Kuşkusuz, İlahî Murat'ın gerçekleşmesi için. Bu bilgiler çerçevesinde "İlahî Murat"tan kastımız; kozmik bir hiyerarşi içinde bize en yakın olan plândan tüm dünya gezegenini kapsayan plân, yani Rab Plânı'dır. Başka bir ifadeyle, bedeni dünya, dünyaya enkarne olmuş olan yücelerin yüzü varlık...

Dolayısıyla dünyada bulunan her şeyin ve herkesin, özellikle de biz insanların vazifesi mensubu bulunduğumuz bu yüce plâna hizmet etmektir. Esasen bunun da dışında yapılan ve yapılmakta olan başka bir şey yoktur. Çünkü fiillerin ve hareketlerin amacı vazifedir. Bu, ilâhîliğe hizmettir. Hizmet ede ede ilâhîleşmektir.

İşte dünyaya, daha doğrusu bu yüce plânın şuur alanı içine binlerce yıldan beri enkarne olan bizler bu yüce plânın amacının gerçekleşmesine hizmet etmeye liyakat kazanmak için enkarne oluyoruz. Bu çabamızın içinde kendimiz de yükseliyoruz. Hizmet ettikçe geliyoruz. Geliştikçe plânımızla bütünleşiyoruz ve büyük değişimimizi

de, mensubu bulunduğumuz bu yüce plânla birlikte gerçekleştireceğiz. Ta ezelde bu kervana katılmaya kendi seçme özgürlüğümüz ve hür irademizle karar verdik ve bu kararlar bugünlere kadar, büyük değişimin arifesine kadar geldik.

İşte yazımızın bu bölümünde de Plânımıza ya da İlahî Murat'a hizmet çerçevesinde "VAZİFE" kavramından ve "VAZİFEYE HAZIRLIK"tan söz edeceğiz. Bu işin başarılı uygulamalarını geçmişle ilgili örneklerden vereceğiz.

Esasen, herkes ve her yaratık vazifesini yapmak için vardır. Özellikle bunun için tezahür ediyor. Aslında herkes ve her şey ruhun tezahüründen başka bir şey değildir. Tezahürden amaç ise, vazife yapmak, yani mensubu bulunduğu plânın amacının gerçekleşmesine katkıda bulunmaktır. Bu yolla da evrenlerdeki kendi ruhsal deneyimlerini iletirmek ya da tekâmül etmektir.

Bizler, mensubu olduğumuz plânımızın bedenli üyeleriyiz. Varlıklar evrenlerde plânlardan oluşan topluluklar hâlinde bulunurlar. Her plân bir üst plânın rahman ve rahim (koruyucu ve şefaate edici) etkisi altında ve hür iradeleri doğrultusunda kendilerine uygun plânlarda yer alırlar. Varlıkların tekâmülü sıçramalar tarzındadır. Dolayısıyla tüm varlıklar bağlı oldukları plânlarının gelişimi için çalışırlar. Plânlarının ol-

(Geçen Sayıdan Devam)

gunlaşmasına hizmet ederler ve dönem dönem tekâmüllerini hep birlikte gerçekleştirirler. Bu, tek tek varlık tarafından böyledir. Bir de plân tarafından varlığa doğru bakalım.

KARŞILIKSIZ VERİCİ...

Bir plân, faaliyetini, amacını, tüm insanları (yani bedenli/bedensiz üyelerini) kullanarak insanlık için gerçekleştirir. Başka bir ifadeyle; beşeri tekâmül akışını sağlarken, gene beşeri varlığı (yani bedenli üyesini) kullanır. Dolayısıyla plânın, kendine kendi rızasıyla bağlı bulunan bir üyesinden beklediği; gönderdiği tesirlere tepkide bulunmasıdır. Burada, "tepkide bulunma"dan kasıt, plânın bir üyesi olmanın gereğini yerine getirmektir. Zaten bu da onun vazifesidir. Bir plân, daha doğrusu, daha genel bir ifadeyle, "yukarıda olan" vermeden ya da vermediğini istemez. Devamlı olarak verir, hiç karşılık beklemeden. O'nun istemesi ise, bizleri gelişmiş olarak görmek arzusudur. Yani bizim de karşılıksız verici hâle geçmemizdir. Giderek plânımıza benzememiz, onunla özdeşleşmemizdir. Bu, bir yukarı, yani merkeze çekilişimizdir, aslında. Evet, bizler esasen devamlı olarak "merkez"e çekiliyoruz. Ama bedenlenmeden dolayı o kadar çok beşeri

(maddesel) bağlantılarımız, dirençlerimiz, kabuklarımız, kırımiz, pasımız var ki, tortularımızla birlikte terk edemediklerimizle o kadar ağırlaşmışız ki, yerimizden kıpırdamak çok zor geliyor. Atalet içinde uyuklayıp duruyoruz. Bundan dolayı da, vazife yapmada bizden beklenen performansı gösteremiyoruz. Doğmadan önceki hayat plânımızla ortaya koyduğumuz ahdimizi yerine getiremiyoruz. Ya da belirli bir ölçüde getirebiliyoruz.

Genel olarak ve genel anlamda "VAZİFE"nin dışında bir şey yapmıyoruz (çünkü, tüm fiillerin ve hareketlerin amacı vazifedir), ama özellikle belirli bir hayattaki vazifemizin, vazifeyle ilgili fonksiyonumuzun türü nedir? Bu, bir varlık için oldukça önemli bir soru. Hatta tam anlamıyla, hayatı öneme sahip bir soru. İşin zorluğu ve püf noktası da burada zaten. Çünkü vazifemiz ve herkesin vazifesi icaplarına bürünmüş durumdadır. Vazife yapmak, hem plân hem de varlıklar açısından çok önemlidir. Böyle olduğuna göre, biz bedenliler için yapılacak en akıllıca iş, yaşamı olduğu gibi, vazifeler bütünü olarak ele almak (ki zaten böyledir), tüm olayları liyakat imtihanları olarak ele almak ve başarılı olmak için de her an "kendini hatırlar vaziyette" uyanık kalma gayret ve çabası içinde olmaktır. Her an plânın rahman ve rahim olan etkisini ensemizde hissetmektir. Bu durum eski öğretilerde (Mısır) "Horus'un gözü" olarak simgelenmiştir. Bunun İslâmcası, "Allah'ın her yerde hazır ve nazır olması, her şeyi her an görüyor olması"dır. Hayatını bu şekilde, bu uyanıklıkla yaşayabilene ne mutlu. Çünkü o her an ibadet hâlinindedir.

Vazife realitesi, dünya

tekâmül nizamında katedilecek realitelerden en sonucusudur, VAZİFE realitesi. Hatta, bunun da üstündeki vazife sezgisidir. Dünya beşeri olan bizlerden beklenen, daha önceki realite'lerden (vicdan, sevgi vs.) geçerek VAZİFE SEZGİSİ realitesine doğru yol alır. Bu merhale, şuurlu vazife hayatıdır ki, Dünya Okulu'nun en yüce mertebesidir. İnsanlığın içinde bulunduğu ve bir an önce kurtulmaya çalıştığı "şuursuz, otomatik, uykuda bir güneş gibi ortaya çıkacak olan uyanma (kıyam), yani "şuurlu vazife hayatı", Dünya Tekâmül Okulu'nun en yüce mertebesidir.

HÜRRİYETİN GENİŞLİĞİ

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, "VAZİFE"nin kapsamını bilmenin imkânı yoktur. Her zaman ve her mekânda genişler durur. Çünkü o, ezel ve ebed arasında uzar gider. Bu sonsuz vazife panosunun bir yerinde mekân tutmak çok büyük ölçüde varlığın hürriyetinin genişliğine bağlıdır. Hürriyet, biz beşer düzeyinde ise, her zaman belirttiğimiz gibi; büyük ölçüde duyguların kontrolüne, arzuların tanınmasına, tutku ve bağımlılıkların (yani "kabuklar"ın) denetim altında tutulmasına bağlıdır. Bunun da eski adı, "nefis terbiyesi" değil midir? Dolayısıyla biz, nefis terbiyesi ve benliklerin en aza indirilmesi oranında hürüz. O oranda da yeni durumlara ve gerilimlere uyumluyuz. Bu şekilde, vazife uğruna, bir hürriyet anlayışına ulaştıktan sonra, yine iş bitmiyor. Çünkü en büyük hürriyet de, varlığın Tanrı'ya (mensubu bulunduğu plânın zirvesine) benzeme isteğidir.

Vazife kavramını açıklamaya yönelik bu yazımızı bu konudaki bir tebliğ ile birlikte düşünmeye devam edelim:

"Üstün vazifelere doğru yürüyen kimseler için, maalesef, bilgi ve idrak noksanlığı yüzünden aldıkları vazifeleri ihmal edenler, hatta vazifeye ihanet edenler vardır. Bu vazifeler ister bir maddî menfaat veya maişet karşılığı olsun, isterse maddî karşılıksız cinsten olsun, vazifeyi ihmal edenler, vazifeye aykırı hareket edenler veya en kötüsü şahsî çıkarları için vazifeye ihanet edenler, bir nevi vazife sabotajcılarıdır. Çünkü onlar gayeye aykırı hareketleriyle mekanizmanın işleyişini aksatmış, birçok kimsenin vazifelerini sabote etmiş kimselerdir. Eğer vazife bozucuları hizmet ve yardım tarzındaki manevî vazifeleri ihmal veya tekâsüle (kayıtsızlık, üşenmek, savsaklamak) uğratmakta iseler, mesuliyetleri daha ağır olacaktır. Çünkü karşılıksız yapılan manevî vazifelerin tesir sahaları daha büyük ve daha derindedir."

"İktidarlarının üstünde ki vazifelere talip olanlar veya topluca yapılan faaliyetlerde vazifeyi aksattıkları hâlde bırakmak istemeyenler, kendi menfaatlerini toplum menfaatinden üstün tutmaktadırlar ki, bunlar er geç bu hatalarının neticeleriyle karşılaşırırlar. Vazifelerini şeref ve saadet bilerek dört elle sarılanlar ise kendi yollarını kendi uyanık idrakleriyle çizmeye başlayanlardır."

"Bir manevî vazifeyi aldıktan sonra her şeyin olup bittiğini ve cennetin anah-

tarlarının kendi ceplerinde olduğunu sananlar, büyük gaflet uykusundadırlar. Onlar böyle bir davranışa sarsırlarsa, bilsinler ki ilk dersi almamışlar veya öğrenememişlerdir. Manevî vazifelerdeki ilk ders, **her an imtihan içinde olduğunu hiç hatırdan çıkarmamaktır.** Çünkü manevî vazifeleri verenler liyakatlerin imtihanını devamlı olarak yaparlar. Uyumayan, aldanmayan, yanılmayan büyük İdareci Varlıklar'dır. Onlar vazifeyi verdikleri gibi geri de alabilirler."

"Manevî vazifeler asli vazifelerdir. Ruha ait olan ve ruhla beraber gidecek ve devamlı olarak gelişecek olan yüksek vazifelerdir. Bu sebeplerden, manevî vazifeleri yapmaya hazırlananların o vazifeyi almadan önce ve aldıktan sonra, geçirecekleri çok zorlu, devamlı imtihanları vardır."

"Manevî âlemlerde insanların değeri vazifeye verdikleri ehemmiyet derecesiyle ölçülür. Hele bir insan ki, diğerkâmcı vazifelere hayatî ehemmiyeti vermektedir, o insanın değeri ve liyakati elbetteki üstündür. Böyle samimî ve diğerkâm vazifeli kimseler daima etraflarının sevgi halesi ile çevrili olduğunu görürler. Bu sevgi halesi kâh saadet veren bir ufuk genişliğinde, kâh kötü niyetlilerden insanı koruyan bir kalın sağlamlığındadır. O hâle, insanlardan ve bedensiz varlıklardan örülmüş süslü bir çelenk kadar güzel ve renkli, tatlı bir musiki ka-

dar çoşturucu ve mest edicidir."

İşte yazımın başında daha çok yer verdiğimiz Bilgi Çağında yaşanacak olan realite, VAZİFE SEZGİSİ REALİTESİ'dir. Yani insanlar topyekün; kendilerine verilen vazifeyi yerine getirmek suretiyle tekâmül etmekte olduklarının şuurunda olarak yaşayacaklardır. Artık o zaman, herkes yaygın bir şekilde bilecektir ki, vazifenin yerine getirilmemesi veya ihmali, insanların ıstırap kaynağı, vazifenin yerine getirilmesi ise, mutluluk, huzur ve vicdanî parlaklıktır.

Vazifenin yerine getirilmesi, küresel olarak, yaşamın kendisidir. Yani yaşam olduğu gibi bir vazifeliler manzumesi ve vazifeler zinciridir. Hiçbir hareket ya da yaşam tarzı, vazifenin tamamlanmasına engel olmaz. Ne de olsa, beşer kafasıyla insan, hürriyet ve irade sahibi olduğunu ileri sürerek kendisinden beklenen vazifeyi, hatta doğmadan önce hayat plânına kendi kendisine aldığı vazifeyi yerine getirmeyebilir ya da bedenli olmaktan dolayı ihmal edip savsaklayabilir. Ama yapılması gereken vazife, liyakat sahibi başka varlıklar tarafından zamanında yerine getirilir. Yürüyen, bu muhteşem tekâmül kervanının yolu, yönü ve hızı asla değişmez. Bilse de bilmesede, farkında olsa da olmasa da, herkes bulunduğu yerde, kudreti kadar hizmetine devam eder. Daha kapsamlı hizmetlere doğru liyakat kazandıkça, yükselir gider. Yani mensubu bulunduğu plânın gitgide daha kalifiye elemanı olur. Merkeze (ya da plânının zirvesine) doğru hızlanarak yükselir.

KUDRETİMİZİN ARTMASI

Demek ki bu işe daha çok katkıda bulunabilmemiz büyük ölçüde, hürriyetimizin artmasına paralel olarak, kudretimizin artmasına da bağlıdır. O hâlde kudret artışımızın nelere bağlı olduğunu da bilmekte yarar var. Yani bir kimsenin, bu konuda geçerli olan kudretini ne tayin eder? Buraya kadar belirttiklerimizden de kolayca tahmin edileceği gibi ve de büyük ölçüde, hürriyeti, maddeden bağımsızlığı, şuurlanmış olması, kendini tanınması, tutkularından, tortulardan, dirençlerden bağımsız olması. İşte bu bağımsızlık bireyin gerçek hürriyetidir ki, bu da onun gerçek kudretini ve hizmetindeki liyakatini belirler. İşte bundan dolayı diyoruz ki, herkes bulunduğu noktada, kudreti kadar vazife görür.

Hayatın amacı, vazifelerin yerine getirilmesidir. En küçük biriminden, en büyüğüne kadar (sonsuz varlık sistemlerinin tümü) Yaradan'a hizmet etmek suretiyle vazifelerinin gereğini yerine getirirler. Hizmetleriyle ilgili olarak hiçbir varlık ödüllendirilmez veya cezalandırılmaz. Her varlık kendi hizmetinin değerlendirmesini vicdanı ile, yani kendi kendisiyle yapar. Gerekirse, kendi kendisini eleştirip kınar. Bunun sıkıntısı ve ıstırabı içinde kıvrınır durur (cehennem). Bu şekilde herkes kendi cennetini veya cehennemini hazırlar. İşte bu zihniyetle hizmet yolunda kendilerini tüketip, yok ederler. Bunlar, gerçek insanlığın hazırlanmasında kendilerini feda edenlerdir.

KORKULAR VE ÜMUTLAR

Süleyman GÖKER

BÜYÜK çoğunluğumuz, korkular ve umutlar dünyası diyebileceğimiz kendi dünyalarımızda yaşamlarımızı sürdürmekteyiz. Bu iki kavramdan, birincisine birkaç örnek vermek gerekirse şunları sıralayabiliriz: Ölüm korkusu, hastalık korkusu, kaybetme korkusu, ahiret korkusu ve diğerleri.

İkinci kavram, yani umut için verilebilecek birkaç örnek ise şunlar olabilir: Yaşam umudu, sağlık umudu, zenginlik umudu, ahiret umudu ve daha birçokları.

Yaşamları etkisi altına alan bu iki kavram, tıpkı uyku verici bir ilâç gibi, gerçeğe uyanmayı engellemektedir. Korkulardan kaçmak, umutları kovalamak çabası içinde ömürler israf edilmekte, diğer bir deyişle uyku hâli ömür boyu sürüp gitmektedir. Özellikle, ölüm korkusu, yıllar geçtikçe, birçok kişide karabasan (kâbus) hâlini almaktadır. Bu duruma düşenleri, İmâm-ı Gazâlî hazretleri, şu dizeleriyle, ölümün hiç de korkulacak bir şey olmadığını çok özlü ve anlaşılır biçimde ifade ederek uyarıyor:

Sakın sanmayın ki, ölüm hep yok olmaktadır

O gerçek bir hayattır ve yüce bir maksattır

Sanmayın ölüm; azap, şiddet, elem çekmektir

O sadece, bir evden başka eve geçmektir

Korkular dediğimiz kavram, bir bakıma umutların gerçekleşmemesi nedeniyle gelişip oluşmaktadır. Umut ve korku, arayış ve kaçışları bir kısır döngü hâlini alarak, kişileri, oyalamakla uyanmaktan, şuurlanma çabasından alıkoymakta, yaratılış ya da yaratılışının ne-

denlerini ve gereklerini düşünmekten ve araştırmaktan uzaklaştırmaktadır. Bu uzaklaşma; uyanamama, şuurlanamama nedenleri ve örnekleri, yeni kuşakları da aynı kısır döngü içine alarak etkilemekle genel yozlaşmayı hızlandırmaktadır.

ESKİLERİN, mucâzât ve mükâfat dedikleri, cezalar ve ödülleri ile aynı paralelde sayılabilecek korkular ve umutlarla yaşamının ne derece zor olduğu, ve ne derece huzursuz, çelişkiler ve hırçınıklar sergileyen bir toplum oluşturduğu, günümüzde açık şekilde görülmektedir.

Bu kısır döngünün içinde yaşanırken, her ne kadar, Allah kavramının -yüzeysel de olsa- şuurunda olunsa; her ne kadar bir dinin mensubu olunsa, hatta beş vakit namaz ya da her türlü ibadetler aksatılmadan yapılsa dahi, tam bir iç huzuru elde edilmemektedir. Çevremizdeki davranışlar bunu çok açık bir şekilde sergilemektedir. Aşk ile yapılamayan her türlü eylem, davranış ya da ibadet, gerçek iç huzuru getirmekten uzaktır. Sözü edilen kısır döngü içinde kaybolur gider. Benimseme, içtenlikle isteme ya da aşk esastır.

Sürekli olarak umudu kovalamak ve korkulardan kaçmak endişesi, büyük çoğunluğuyla insanları içtenlikten (samimiyetten) uzaklaşma, nefsi istekleri ön plânda tutma durumuna getirmiştir. Gözler başka bir şey görmemekte, ibadetler dahi mekanik bir şekilde yapılmakta. Akıl ise, içtenlikten (maneviyattan) uzak kalarak bu sonlu yaşam sürdürülmektedir. Âşık Yunus'un:

*Geldi geçti ömrüm benim
Şol yel esip geçmiş gibi
Hele bana şöyle gelir
Şol göz yumup açmış gibi*

Dediği şekilde, hayat geçmekte ömür bitmektedir.

Sürekli huzursuzluk üreten, bu nefis ile ilgili kısır döngüden kurtulmak yükümlülüğü; tam bir içtenlikle, içsellikle (maneviyata) sarılmayı, ya da beyinsel ve ruhsal gelişmeyi sağlama çabasına girişmeyi gerektirir. Bunun için kişisel arınma ilk ve tek yoldur.

Bu ilk ve tek yola girmek için ise, önceki hâlin tam tersi olarak gözler, Öz'den başka bir şey görmeyecek; ya da, her şeyde O'nu görecek, algılayacak, akıl her iş ve her davranışta O'nu düşünerek iradeyi yönlendirecek. Bir başka deyişle; feragatler (vazgeçmeler), özveriler ile nefsi isteklerden, benlikten soyunarak, Tanrısal sevgiyi, gerçek aşkı benimseyerek tam bir gönül teslimiyetiyle, yönelerek, hedeflenen amaçtan başka hiçbir şeye gereğinden fazla önem vermeyecek. Nitekim, yine Âşık Yunus'un sözlerinde belirttiği gibi bir teslimiyetle işe koyulmak gerekir:

*Ne varlığa sevinirim
Ne yokluğa yerinirim
Aşkın ile avunurum
Bana seni gerek seni!*

Aslında bu işin, ta ezelde aldığımız bir yükümlülük olduğunun şuuruna varıp, göreve başlamak ve sürdürmek durumundayız. Dağlar devirmekten de zor olan bu işi; öncelikle, istemek ve benimsemek gerekmektedir. Bu istemenin ve benimsemenin sonundaki başarı, bütün zorluğuna rağmen elde edilmeye, ömür harcamaya değer tek ve gerçek başarı olacaktır.

DÜNYAYA inerken almış olduğumuz bu ezeli yükümlülükle ilgili görevi, yerine getirmiş olmak, yaratılışımızın amacına uygun bir yaşam biçimi sürdürmek, bizlere; bu geçici yaşamımızda huzur vereceği gibi, gerçek ve sürekli yaşam boyutuna ulaştığımızda, ortama kolaylıkla uyum sağlayabilme niteliği kazandıracaktır.

Bu kazanca, mükâfat (ödül) gözüyle bakmamak gerekir. Çünkü o, gerekenin yapılmasından, yükümlülüğün yerine getirilmiş olmasından ibarettir.

Karşılık beklemeden sevmenin, Tanrısal aşkın en doğal ve gerçek ürünü olan iç huzuruna kavuşmak, korkulardan ve maddesel umutlardan feragatler ile kurtulmak ve aşk denilecek ölçüde içsellikle sarılmakla mümkündür.

Terk etme ya da feragat kavramları, dünyadan el etek çekmek ya da, "bir lokma, bir hırka" deyimi gereği, köşeye, tenhaliğe çekilmek şeklinde anlaşılmalıdır. Sözü edilen feragatler (vazgeçmeler); gönülden atma ya da amaca ulaşmak için, araç olarak kullanılmaktan öteye gitmemesi olarak anlaşılmalıdır. Ve nefsin isteklerini, vicdan denetimi altında ikinci plânda tutarak; içsellikle (maneviyatla) ilgili düşünce, davranış ve yaşam biçimine en ön plândaki gerçek yerini vermeye, eskilerin deyişiyle "maneviyata ya da Öz'e, gönülde taht kurmaya" özen gösterilmelidir.

Gösterilecek bu özen, yükümlülüklerin ve aslı görevin yerine getirilmiş olmasıyla birlikte, korkuların ve umutların ürünü yozlaşmayı önlerken, iç huzurunu, içte ve dışta barışı beraberinde getirecektir.

ANKARA RUHSAL ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ'NDEN

KONFERANS DUYURUSU

● CUMARTESİ KONFERANSLARI (Saat:14.00-16.00)

1 MAYIS	Rüyaların Gerçek Anlamı	Ercüment KAYA
8 MAYIS	Ruhsal Şifa	Emre ÜLKER
15 MAYIS	Alışkanlıklarımızdan Kurtulabilir miyiz?	Saadet İŞIKTAŞ
22 MAYIS	Mu Uygurluğu	Günay YALÇIN
29 MAYIS	Bilimde Bütünlüğe Giderken	İsmet YALÇIN

Yer: Ankara Ruhsal Araştırmalar Derneği, Necatibey Cad. No: 72/7 06430 ANKARA
Tel: 229 54 46

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

İNSANDAKİ EVREN

İnsandaki evreni, denizdeki su damlasına benzetebiliriz. Su, ister okyanusta, ister denizde, ister bir nehirde isterse bir bardakta olsun, havaya aynı tepkileri gösterir. Yani şekil olarak aynılık gösterir. Nehirde bu, dalga olur. Denizde biraz daha büyük bir dalga olur. Okyanusta ise çok daha büyük dalgalara dönüşür.

Deniz suyunda bulunan özelliklere bir su damlasında da rastlarız. Okyanusta bulunan mikroplar ve bakteriler bir su damlasında da bulunabilir. Yani okyanusta, denizde, göl ve nehirde gördüğümüz su, damla hâlinde gördüğümüz suyla aynıdır.

Daha önce hiç okyanus görmemiş olan bir çocuğa, okyanusun neye benzediğini anlatabilmenin en iyi yolu, ona küçük bir havuzu gösterip, "İşte buna benziyor, her tarafı suyla dolu." demektir. Çocuk, onun neye benzediğini hemen kafasında canlandırır. Parçadan yola çıkarak bütünü anlayacaktır.

Tanrı'da, Bütünsel Varlık'ta olan her şey insanda da vardır. İnsanda olan bir şey Tanrı'da da vardır. Eğer insan merhametli olmasaydı, Tanrı'nın merhametli olduğunu bilmezdi. İnsanda bilgelik olmasaydı, Tanrı'nın bilgeliğini asla öğrenemezdi.

Bu yüzden insanın, Tanrı suretinde yaratılmış olduğunu söylemek pek abartma sayılmamalıdır. Eğer birisi Tac Mahal'in nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorsa, onun kartondan yapılmış maketlerine de bakabilir. Bu, ona bir fikir verecektir.

Şöyle bir şey de denebilir: "Tanrı'nın suretinde yaratılan neden sadece insandır? Neden aslan, fil ya da köpek değildir?" Bir ta-

pınağın kulesini ya da çatısının modelini ele aldığınızda, bu model size tapınağın bütünü hakkında bir fikir veremeyecektir. İnsanın bedensel yapısında bütün evrenin inşa edildiği elemanları bulabilirsiniz. Kemiklerde kayayı görebilirsiniz. Bedeni oluşturan et biraz katılaşmış su elemanından oluşmuştur. Ateş elemanı bedendeki ısı, yüzdeki parlaklık ve ifadedir. Ateş azaldığı zaman yüzün ifadesi solmaya başlar. Deri, hava elemanının etkisini gösterir. Nitekim üzerindeki havanın etkisine bağlı olarak değişime uğrar. Esirli eleman saçta görülür, ki saç, bedeninin diğer bölümlerinden çok daha hassastır. Derimizin ya da etimizin bir yerini kestiğimizde canımız acır, ama saç kesildiğinde hiçbir şey hissetmeyiz.

İnsanların sık sık yaptıkları bir hata var. Kendilerinde belirli bir yetenek olmadığını iddia ederler. Kendilerini küçük görürler. Özellikle sanat konusunda. İnsan, kendisinde saklı olan bir yeteneğin olmadığını düşününce de, zamanla o yetenek gittikçe körelecektir. İşte, düşüncenin gücü burada ön plâna çıkmaktadır. Bazı insanlar vardır ki düşünceleri mücevher gibidir. Zaman içinde birikirler ve öylesine değerli bir hâle gelirler ki elmaslarla karşılaştırılmazlar bile. Ne kadar üzüntülü ve mutsuz olsak da, bazen bir düşünce gelir ve bizlere bir huzur, barış ve neşe getirir.

Sevgi ve sempati gibi duygulara da sahiptir insanoğlu. Bunlar ruhta yer almaktadır. Bu da insanın içindeki, meleklige özgü dünyayı meydana getirmektedir.

Muhammed Peygamber şöyle diyor: "İnsanoğlu her anında bir melek yaratır." Şimdi birisi sorabilir, "İnsanoğlu, düşünceleriyle nasıl oluyor da bir melek yaratabiliyor?" diye. Ama şu bir gerçektir ki düşünceler, fizik

dünyada yaşamlarını sürdürenlerden çok daha canlıdır.

Şöyle bir fikir de gelebilir aklımıza: "Eğer bütün evren insanın içindeyse, o zaman şeytan da bizim içimizdedir." Evet öyledir. Bizleri başkalarından farklı kılan, daha iyi olduğumuzu düşündüren, her şeyin en iyisine lâyık olduğumuza inandıran düşünceler şeytandır. Zaten bunlar bizim içimizde olmasalardı, onların ne olduğunu nasıl bilebilirdik ki? Eğer çok küçük bir çocuğa hırsızlığın ne olduğunu sorsanız, cevap alamayacaksınız. Çünkü o özellik onda henüz belirmemiştir. "Bu kötü özellik bende yoktur." lâfı tam bir gurur hâlidir. "Bu yetenek bende yoktur." lâfı

da tam bir bilgisizlik hâlidir.

Bilgisizlik ise bizlerin şefkatli ve hoşgörülü olmamızı önler. Bizleri mutsuz eder. Yemeğinizi başkasına verip siz hiç aç kaldınız mı? Bu mutluluğu, kendi başınıza yiyeceğinizi hiçbir yemek veremez. Elbisenizi başkasına verip üşüdüğünüz hiç oldu mu? Bu sevinci, bu sıcaklığı üstünüzdeki hiçbir şey sağlayamaz.

Sonsuz hayatın özünü oluşturan mükemmel barış ve sakinlik bile insanın içindedir. Yeter ki insanoğlu ona ulaşabilsin.

(Notes From A Not-Too-Distant Flute,
Eylül 1992)

Çeviren: Ayhan TOLAYBENK

BİLİNMEYEN TOPLUMLAR. Baştarafı S.20'de

hakkında da bir bilgi yok. Düşüncemize göre, şiddetli tarihî olaylar, çıkmaza düşen bir toplumun denesini sarsıp, her şeyi altüst edebiliyor.

ZATEN tarih de bunu kanıtıyor. Görkemli imparatorluklar kısa sürede yıkıldılar. Bu çeşit "uygarlık felâketlerinin" ne zaman gerçekleşeceği meçhuldür. Belki bugün bile gözlerimizin önünde bu tip sarsıntıların hazırlıkları sürüp gidiyor da biz farkında değiliz. Nerede, hangi bölgede? Belki de Avrupa'da. Geniş topraklara sahip Sovyetler

Birliği'ni ele alalım. 70 yıl boyunca Rus halkı mevcut yönetimi ile birliğe sıkı sıkıya bağlandı. Batı toplumları için uygun olmayan nüfus artışı Sovyetler Birliği'nin de dengesini bozdu. Bu büyük devlette meydana gelen nüfus artışı Rus olmayan halkların lehine oldu. Trajik problemler çıktı. Ve sonunda güçlülere göğüs gererek onları aştılar. Geleceğin tarihçileri, Ruslar'ın neden kısa sürede imparatorluklarını yıktıklarını araştıracaklardır.

(L'INCONNU Dergisi'nden çev:
Zuhal BAYRAKÇI ve Aznif ATASEV)

İZMİR RUHSAL ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ'NDEN KONFERANS DUYURUSU

DERNEK MERKEZİ

● SALI KONFERANSLARI (Saat:19.30-21.00)

4 MAYIS	İnsanın Kaderi	Hasan SEZER
11 MAYIS	Seçme Özgürlüğü İlkesi	Gündüz ÖGÜT ve Timur ÖZDEMİR
18 MAYIS	Anılayış ve Sezgiler	Reşat GÜNER
25 MAYIS	İnsan ve Duygular	Elvan ÖGÜT ve Oya TİMURDOĞAN

Yer: İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği, İnönü Caddesi No:398 B-1 Daniş Apt.
Susuzdede Hatay/İZMİR Tel: 43 98 54

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

İnsanların Yaygın Sorunu

GERİLİM ve STRES

Fulya DEMİREL

GERİLİM ve stres yaşamımızın bir parçasıdır. Stres, pozitif ve negatif türde olmak üzere iki ana gruba ayrılır. Stresin pozitif türü, başarılı ve güçlü olmak için itici güç sağlar. Eğer belli bir oranda stres altında kalmasaydık, dünyada hiçbir ilerleme olmazdı. Her yeni karar, her yeni atılım, her yeni olay bizde, önce yaratıcı stres adını verdiğimiz bir gerilim alanı oluşturur. Bu nedenle stres ve gerilimin yaşamımızda paradoksal bir gidiş geliş vardır, yani yaratıcılıkla yıpratıcılık arasında gidip gelen kendine özgü karşıtlığı ile zıtların birliği prensibinin bir simgesi gibidir (Tıpkı gece ile gündüzün, siyahla beyazın, eril ve dişil prensiplerin birbirini tamamlaması gibi). Gerilimin iki karşıt kutup arasındaki bu gidiş geliş sonuçta belli bir odak noktasında toparlanır ve varlığın yeni bir hamle yapmasını sağlayacak olan potansiyel güç alanının oluşmasını sağlar. Bu, tıpkı iyi bir koşucunun yarıştan

önce yaşadığı gerilime benezeyebilir ki biz buna pozitif gerilim diyoruz. Tabii ki negatif gerilim adını verdiğimiz gerilim türü için aynı şey söylenemez. Yaşamla uyum sağlayabilmemiz için negatif gerilim adını verdiğimiz gerilim türünün belli oranlarda nötralize edilmesi gerekir. Fakat unutulmamalıdır ki stresin, bizi yaratıcılık ve yıpratıcılık karşıtlarının ortak alanında bir üst noktaya sıçratıcı, hamle yaptırıcı bir rolü vardır.

GERİLİM ve ESNEKLİK

Dikkat edilirse, çeşitli gerilim eşiklerinin bizdeki direnci arttırdığını ve çok faydalı olduğunu gözlemleyebiliriz. Önemli olan gerilimi kırılma noktasına getirmemeyi başaracak esneklik ve uyumu zamanında gösterebilmektir. Bazen gerilimlerimiz dayanabileceğimiz en son noktaya kadar gelir. Bu noktada, kendini tanımaya çalışan biri olarak, bize çok önemli bir rol düşmektedir. Çünkü içinde bulunduğumuz durumu dikkatle incelersek, belli bir dayanma eşiğinden sonra yeni bir durumun ortaya çıktığını görürüz. Bu da,

duyu ve duygu kanallarından aldığımız şok tarzındaki uyarılara karşı kendine has yeni bir duyarsızlık ya da etkilenme hâlinin oluşmasıdır ki genellikle her biri büyük acılar, sıkıntılar, üzüntüler ve aşırı çalışmalardan sonra ortaya çıkar.

Bu olguyu bilimsel açıdan da destekleyen pek çok veriye de sahibiz. *Science et Vie* dergisindeki bilimsel bir makalede aşırı stresin direnci arttırdığından söz edilmekte ve bu konudaki araştırmalar kısaca şöyle özetlenmektedir: "Son yirmi yıldır, stres ve ağrının birleştiğini gösteren önemli bulgular elde edildi. Bu konuda özellikle, Paris'teki De La Salpêtrière Hastanesinden nörolog Dr. Willer'in araştırmaları oldukça dikkat çekici. Bir dizi araştırma sonucunda doktor, aşırı stresin belli zamanlarda ortaya çıkan ağrılara karşı o bireyin direnme gücünde bir artış olduğunu, dolayısıyla ağrıların azaldığını fark etti. Örneğin savaş alanındaki askerlerin durumu bu konuyla çok yakından alakalıdır. Savaş alanındaki askerlerin büyük bir kısmı yaralandığını hissetmeden çarpışmaya devam edebilir ya da yaralı askerler ameli-

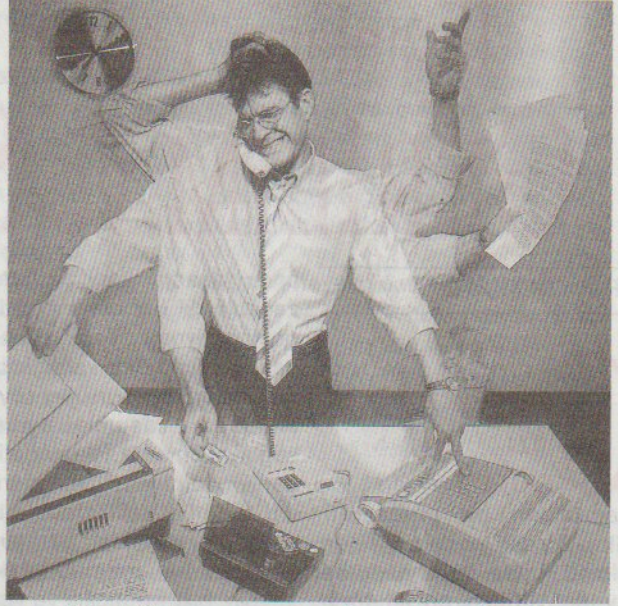

yat sonrasında normal sivil-lerden daha az uyuşturucu tüketirler. Askerler aldıkları yarayı şeref saydıkları için ağrıları az olur. Oysa siviller için ameliyat kaygı verici ve aşılması zor bir durum olduğundan gerilim ve stres, birinci grupta yaratıcı etkisi ile fiziksel olarak ağrıyı durdurmakta, ikinci grupta ise yıpratıcı gerilimin etkisi ile ağrıları çoğaltmaktadır.

Ağrı ile heyecan ve stres hâllerimiz arasında, fizyolojik ve sinirsel bir etkileşimin olduğu açıktır. Ve bazı hastane araştırmalarından elde edilen veriler de bizlere araştırmalarımızın doğruluğunu ispatlamıştır.

İKİ ÇEŞİT DEPRESYON VARDIR

Depresyon, karşılaştığımız yeni duruma karşı kullandığımız geniş kapsamlı bir savunma mekanizmasıdır ki normal ve sağlıklı olduğu durumlar da vardır. Biri gerçek depresyondur, önemli bir kaybımız olmuştur, işten kovulmuşuzdur, bir yakınımız ölmüştür vs. Depresyon bu durumda acı ve üzüntüye bir araç, bir kalkan vazifesi görür. Hiçbir duygunuzu dışa vurmazsınız. Hareketleriniz, düşünmeniz, konuşmanız yavaşlar. Bir gazeteyi okumakta veya bir televizyon programını izlemekte zorlanırsınız, ilginiz dağılır, neler olduğunu hatırlamazsınız. Gece uykularınız bozulur, sosyal aktivitelerden kaçınırsınız.

Stres: Yoğun zamana ayak uydurma süreci

İkinci tip depresyon ise sahte depresyon adını verdiğimiz tiptir. Sahte depresyon, kızgınlık veya başka yoğun duygulara karşı tipik bir gizleme mekanizmasıdır. Gerçek depresyonda, üzüntü ve yas tutma vardır. Diğerinde ise insanın kendini değersiz görmesi ya da suçluluk hissetmesi vardır. Bu tip insanlar çok sık bir şekilde kararsız ve olumsuz durumlar yaşarlar. Bu tip depresyonun bir savunma olduğunu kabul etmek biraz zordur, çünkü kontrol dışındadır ve gerçek depresyonla aynı sıkıntıları verir.

Kendimize karşı bir dürüstlük ve içsel sağlık arayışı içindeyseniz kendi ruh hâllerimizi iyi tartmalıyız. Eğer istersek uyum ve barış yaşamımıza egemen olabilir, dünyaya daha uyumlu ve

olumlu bakabiliriz. Karanlık duygu, anı ve içgüdülerle bulanıklaşmış bir bakış açısı yerine, taze, temiz, saf, diri bir bakış açısı ancak böyle elde edilir. Zaten varlığımızın derinliklerine inip, arınma faaliyetlerinde bulunmamızın da tek nedeni budur. Amaç, iç varlığa yönelmek ve onunla ilişki kurmaktır.

Yaşama ait yeni ve daha iyi bir bakış açısı yakaladığımızda asla geri dönmeliyiz. Tıpkı kaslarımızın formda kalması gibi, bu yeni şuur alanının da korunması gerekir. Sadece değişim yeterli değildir. Değişimi korumak, değişimi başlatmaktan daha önemlidir.

KENDİ VARLIĞI İLE BARIŞIK OLMAK

İnsanın kendi varlığı ile

barışık olması, kendisini tanıması ile mümkün olabilir. Kendisinin kim olduğunu ve neler yapıp neler yapamayacağına tam anlamıyla bilmek, kendini tanıma yolunda atılmış en önemli adımdır. Bu adımdan sonra varlığın kendi ilâhî kökeni ile tanışması gelir ki kapasitesini iyi tayin edebilen bir varlığın, kozmik bilgilere ve bilgeliğe adaptasyonu da çok daha kolay ve güvenli olacaktır. Yalnız burada dikkat edilmesi gereken bir ikilem, bir paradoks vardır.

Kendi varlığı ile barışık olmak demek, sürekli olarak bir sorgulama ve haddini bildirme süreci içinde kalmak demek değildir. Ya da boyumuzu çok aşan büyük bir hedefe ya da ideale yönelmek hiç değildir. Sadece ve sadece kendimiz hakkında makul düşünceler edinmek, yapımıza uygun bir değer biçmek ve iç varlığın kapasitesini iyi ölçmekten söz ediyoruz. Ne aşırı olumsuz, ne de gereksiz yüceltilmiş bir değer, bizi bir

noktaya getiremez, hatta ayaklarımızın yerden kesilmesine bile neden olabilir.

Öyleyse içinde bulunduğumuz bu değişim günleri, stres ve depresyonlarımızı yenmek için hayatımızın dizginlerini ele almanın tam zamanıdır.

Fazla gecikmeden yeni düzenlemeler ve değişiklikler yapmak her insanın en doğal hakkıdır. Burada pasif bir yaklaşımdan artık aktif bir yaklaşıma geçmek söz konusudur.

Zaten bir psikiyatrist de size, "Bu problem karşısında ne yapmak istiyorsun?" diye soracaktır. "Cevabı niye doktor vermiyor?" diye sınırlenebilirsiniz ama bu sizi bir yere getiremez. Duygusal sorunların üstesinden gelebilecek adımları atacak tek kişi sizsiniz. Eylemin ve aktivitenin yerine geçebilecek bir hap, bir kestirme yol, sihirli bir değnek yoktur. Mazlum rolünün aldatıcılığına kapılmamak gerekir. Hatalarımızı kabullenerek yaşamayı öğren-

mek ve kendimizi sevmek, olumlamak, kabullenmek gerekir.

İç varlığımızda sevgiye yer ayırabilmemiz, daha doğrusu sevgi enerjisinin kendi varlığımız içinde giderek genişleyen çemberler hâlinde dolaşmasına izin verebilmemiz, hem de bu enerjiyi karşı tarafa aktarabilmemiz için arzu ve isteklerimizin uysallaşması çok önemlidir.

Yeni Çağ'ın insanı arzu ve isteklerini uysallaştırmayı, onları esnetmeyi ve yumuşatmayı bilen insanlardan oluşacaktır. Ve gerektiğinde olumsuz arzu ve isteklerinin yönünü daha olumlularıyla değiştirebilecektir ki bunu yapabilmek için iç varlığa yönelmiş olmak ve psişik yapıyı iyi tanımak gerekir. Yeni Çağ'da kendi mikrokozmosumuzun sonsuzluğu içinde seyahat edebilmek için kullandığı aracı iyi tanıyan psişik kozmonotlar olmak zorundadır.

KONFERANSLARIMIZ

DERNEK MERKEZİ

* SALI KONFERANSLARI (Saat: 19.30-20.30)

4 MAYIS Birlik Yolunda Tekâmül	Erol KONYALIOĞLU
11 MAYIS Yatay ve Düşey Tesirlerin Tekâmüldeki Rolü	Ergun CANDAN ve Canan HURŞİTAĞAOĞLU
18 MAYIS Bireysel ve Toplu Tekâmül	Selman GERÇEKSEVER ve Aznif ATASEV
25 MAYIS İsteklerimiz ve Ruhsal İhtiyaçlarımız	Nurettin ERSOY

Yer: Hasnun Galip Sk. Pembe Çıkmazı, Zarfı Apt. No:4 D:8 Beyoğlu / İST. Tel: 243 18 14

KADIKÖY BELEDİYESİ KÜLTÜR VE SANAT MERKEZİ

22 MAYIS Bağımlılık Sevgi midir?	Fulya DEMİREL
--	---------------

Yer: Caddebostan, Bağdat Cad. Haldun Taner Sk. Kadıköy/İSTANBUL

Saat: 19.00-21.00

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

PARAPSİKOLOJİ

Füruzan Husrev TÖKİN

PARAPSİKOLOJİ şuur eşliğinin ötesindeki olayları incelemektedir. Çünkü, bu olaylar, şuura ait değildir. Şuurun dışında cereyan etmektedirler. Şuurun dışında cereyan ettiği için de bunların yasalarını akıl yolu ile bilmeye ve idrak etmeye imkân bulunmamaktadır. Parapsikoloji bilgini Profesör Rhine'nin dediği gibi: "Hafızanın ve düşüncenin nasıl oluştuğunu açıklayamayan akıl, şuurun ötesindeki olayları nasıl açıklayabilir? Şuur eşliği aşılmıca, bilinmezler dünyasına girilmekte ve akıl perdelenmektedir." Aslında akıl da gerçek hakkında çok eksik bilgiye sahiptir.

İnsan, evren gerçeğini bütünüyle kavrayacak kudrette değildir. Bu böyle olunca, şuur eşliğini atmış kimselerin bize haber verdikleri âlemlerin varlığını ya da şuur eşliğinin ötesinde cereyan eden olayların gerçekliğini inkâr etmek, büyük bir bilgi yanlışlığı olur. Parapsikoloji, resmî bilimin bu eşikten öteye adım atmak yolunda bir deneyidir. Bugüne kadar öteye sırtını dönmüş olan bilimsel düşünce, olayların baskısı altında parapsişik olayları da lâboratuvarına almak zorunda kalmıştır.

Parapsikolojinin konusu içine giren olaylar genel olarak dört gruba ayrılmaktadır:

- 1- Parapsişik olaylar
- 2- Parafizyolojik olaylar
- 3- Parafizik olaylar
- 4- Sprit olaylar

1- Parapsişik olaylar

Bunlara yeni deyimle "duyular dışı deney" denilmektedir. Bu gruba şu olaylar girmektedir:

- A) Telepati
- B) Telestezi

A) Telepati iki kısma bölünmektedir:

- a) Saf telepati
- b) Muhtelif telepati

a) Saf telepati, düşünce yayını yapmak ve zihindeki düşünceleri okumak olmak üzere ikiye ayrılır. Bir düşüncüyü başkasına zihnen nakletmek ya da başkasının aklından geçeni bilmek gibi.

b) Muhtelif telepati, eşya vasıtasıyla yapılan telepati deneyleridir.

Parapsişik olayların ikinci grubuna yani

telesteziye gelince, buna klervoyans, iç duyu da denilmektedir. Eski İslâm okült bilimlerinde buna "keşif" denirdi. İslâm dünyasında uzun yıllar metapsişik olaylar üzerinde çalışılmıştır. Doğu dünyasında sihir, büyü, ruh çağırma, telestezi, telepati gibi olaylar üzerinde derin bilgi ve ihtisası olan kimseler yetişmişti. Büyük mutasavvıf Molla Câmî, paranormal olaylardan söz etmiştir.

B) Telestezi, şu kısımlara ayrılmaktadır:

- a) Mekân içinde telestezi (klervoyans)
- b) Psikometrik telestezi
- c) Zaman içinde telestezi

a) Mekân içinde telestezi, keşif, başka bir yerde cereyan eden ya da etmiş olan veya edecek bir olayın görülmesidir.

b) Psikometrik telestezi, sujenin eline verilen bir cisim vasıtasıyla bu cismin sahibinin nerede ve kim olduğunu bilmek deneyidir.

c) Zaman içinde telestezi, bu da ya geçmişte bir olayın olmuş olduğunu bilmek ya da geleceğe ilişkin bir olayı önceden bilmektir.

2- Parafizyolojik olaylar

Parapsikolojinin ikinci büyük grubunu oluşturan parafizyolojik olaylar vücuttan çıkan akımlardır. Bunlar iki kısma bölünür. Bir kısmı radyestezik olaylardır. İkinci kısmı, elden, parmakların ucundan manyetik akımların gelmesidir. Bu akımlar, sağlık vermede kullanılmaktadır. Parapsikoloji, bu gibi sağlık vermeleri telepatik tekinlere bağlamaktadır.

3- Parafizik olaylar

Üçüncü büyük grup, kendi içinde ayrıca üç kısma ayrılmaktadır:

- a) Telekinezi
- b) Teleplâsti
- c) Fiziksel ihbarlar

a) **Telekinezi:** Cisimleri el değdirmen uzaktan hareket ettirmek deneyidir. Buna, psikokinezi de denilmektedir. ABD Duke Üniversitesi'nde Profesör Rhine'in zarlar ile yaptığı deneyler, bu gibi olayların varlığını istatistik yöntemleriyle ispat etmiştir. Sprit masa deneylerinde masanın hareketi ya da oda içinde cisimlerin yer değiştirmesi birer te-

Devamı S. 46'da

YAŞANMIŞ RUHSAL DENEYİMLER

REGINA FITZGERALD'IN GERİ DÖNÜŞÜ

Robert M. Stone

A vukatlığa başladığım ilk günlerde, başımdan ilginç bir olay geçmişti. Bu da tekrardoğuş gerçeği ile ilgili tüm kuşkularımı yok etti.

1976 yazıydı. Regresyon deneyinde süje, hemşire olan kardeşim Denise S. Mason'dı. Daha önce hiç ipnotize edilmişti ve tekrardoğuş konusunda da hiçbir bilgisi yoktu. Ben de doktoramı yeni bitirmiş ve ipnoz altında regresyon deneyleri yönetiyordum.

İpnoz celsesi Denise'nin Alabama'nın Montgomery kentindeki apartmanında yapılmıştı. Kesin olan bir şey vardı ki kızkardeşim, ipnoz altındayken hem geçmiş yaşamlarını hatırlamış, hem de onları yeniden yaşamıştı. O gece birkaç yaşamı araştırıldı, ama en çarpıcı olanı da Regina Fitzgerald iken yaptığımız araştırmaydı.

O yaşama girer girmez, kızkardeşim, özel bir İrlanda aksanıyla konuşmaya başladı. Aksan, Regina ile olan konuşmanın tümünde aynen sürdü. Zaman, 1700'ün ilk yıllarıydı. İpnotik durumundan çıktığında, kızkardeşimin sesi yine normale döndü. Ve söylediği hiçbir şeyi de hatırlamıyordu.

Celseyi kasete kaydetmiştim. Kişiliğindeki dönüşümü iyice

pekiştirmek için de, kaseti annemle babamın ve bir de yeğenimin önünde çaldım. Kasette kimin konuştuğunu ya da konusunu ne olduğunu onlara söylemedim. Hiçbiri kızkardeşimi tanıyamamıştı. Onlara göre, kasetteki konuşan, Britanya Adaları'ndan birisiydi. Annemle babamın, 21 yaşındaki kendi kızlarını tanıyamamaları beni çok etkilemişti.

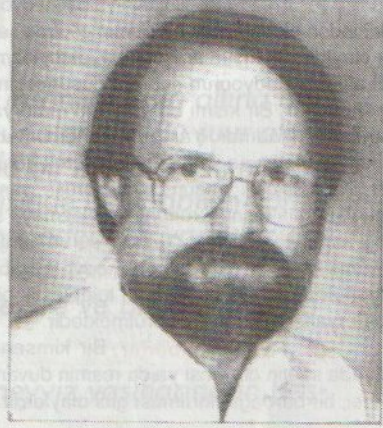
1976'daki o geceden beri, binlerce geçmiş yaşam celseleri yönettim. Birçok çarpıcı insan ve olayla karşılaştım, ama kızkardeşimin 1700 yıllarında yaşamış İrlandalı bir kadın olduğu o geceyi hiçbir zaman unutamayacağım.

KRİSTAL VE HALKALI HAÇ

Eneset J. Saks.

1 977 Martı'nda, altı köşeli yıldız biçiminde bir kristal satın almıştım. Bu bir kuartz kristaliydi ve genişliği 3.5 cm'di. Tezgâhtar bayan, kristali alnıma doğru tutup gözlerimi kapatmamı tavsiye etmişti. Bu tavsiyeyi yerine getirip, bir dizi yedi gördüğümde de çok şaşırılmışım. Çünkü, yedilerin benim için çok büyük bir spiritüel anlamı vardı.

Kristali bir kuyumcuya götürüp köşelerden birine bir delik aç-

Robert M. Stone

masını rica ettim. Bu suretle de altın bir zincire takabilecektim. Ayrıca, kristale altından halkalı bir haç yaptırıtım. Sonra da hergün bu kristalle haçı boynuma takmaya başladım.

1979 Temmuzunda, kolyemi çıkardığımda kristalle haçın kayıp olduğunu gördüm. Zincirin bağlantıları hiç kopmamıştı, bu nedenle de kristalin kırılıp düştüğünü sandım. Kristale çok alışmıştım, bu yüzden de onsuz dolaşmak benim için büyük bir kayıptı. Karımla birlikte evi ve bahçeyi aradık ama hiçbir yerde bulamadık.

1979 Eylülünde çimleri biçme işini bitirmiş, sandalyemde dinleniyordum. Gözlerimi kapattıktan birkaç dakika sonra göğsümde bir şey hissettim. Elimi dolaştırınca küçük, düz bir nesne elimde geldi. Gözlerimi açınca üç

ay önce ortadan yok olan kristal ile haçı gördüm! Kristali yakından incelediğimde ise zincire takılan deliğin kırılmamış olduğunu fark ettim. Eğer kristal kırılmamışsa, zincir de tamamsa, nasıl

oldu da kayboldu? Üç aydan beri neredeydi? Nasıl döndü? Niçin döndü?

Bu sorulara cevap ararken, o zamandan beri açıklayamadığım bazı deneyimlerim oldu. Artık

bizlerden daha büyük bir gücün olduğuna eminim.

FATE Eylül 1989'dan
Çev: Ayhan TOLAYBENK

PARAPSIKOLOJİ Baştarafı S. 44'de

lekinezi olayıdır.

b) Teleplâsti: Süjenin ya da medyumun bedeninden ektoplâzmik bir cismin çıkarak şekil alması olayıdır. Bir kısım araştırmacılar, ektoplâzmanın şekil alışını, medyumun şuuraltı düşüncesine bağlamaktadırlar. Bir kısmı da, ruhların materyalizasyonu sanmaktadırlar. Yani ruh, kendini medyomdan çıkan ektoplâzma ile maddeleştirerek görünmektedir. Parapsikoloji, bugün birinci görüşe, yani medyumun şuuraltı tasavvurunun ektoplâzmaya şekil verdiği kanısına eğilimlidir. Fakat, sorun henüz aydınlanmamış değildir. Gerçekten medyumun bilmediği, tanımadığı ruhsal bir varlığın teleplâstik bir şekilde materyalize olduğu da görülmektedir.

c) Fiziksel ihbarlar: Bir kimsenin ölümünde saatin durması ya da resmin duvardan düşmesi, bir bardağın kırılması gibi olaylardır.

4- Sprit olaylar

Buraya kadar sıraladığımız olaylar, önemli

bir kısmı bakımından bilimsel bir açıdan var olduğu anlaşılmakta ve tecrübe edilebilmektedir. Psikoloji, eski bilimsel geleneğin etkisi altında bedenden bağımsız ruhların varlığını henüz kabul edemiyor. Olayların çoğunu telepatiye, telekineziye ve telesteziye bağlamaktadır.

Parapsikolojide bugün iki yöntem egemendir. Bunlardan biri **nicelik**, ötekisi **nitelik yöntemidir**. Nicelik yöntemi, olayları istatistik rakamlarıyla kaydeder ve zapteder. Bir olaya istatistik yoğunluğuna göre doğruluk değeri verir. Bugün parapsikolojinin daha çok bu yönde yürüdüğü görülmektedir. Nitelik yöntemi, istatistik yolundan gitmeden olayları niteliklerine göre kayıt ve tespit etmekte, görüşler toplamakta, olayların doğruluğunu etraflıca araştırmaktadır. Her iki yöntem, bugün parapsikoloji alanında ki bilimizi arttırmakta olması bakımından yararlıdır.

İLİMLERİMİZ

BİZE ANCAK CEHLİMİZİ

ÖĞRETİYOR. VE BİZ DE CEHLİMİZİ

ÖĞRENE ÖĞRENE İLİM ALANINDA İLERLİYORUZ.

BUNUNLA BERABER; OLGUNLUĞA/MÜKEMMELLİĞE

YÜRÜYÜŞ BAKIMINDAN BİZİM İÇİN BÖYLE BİR CEHİLDEN

DAHA DEĞERLİ İLİM DE TASAVVUR EDİLEMEZ. ÇÜNKİ BU

CEHİL BİZE, HER ŞEYDEN ÖNCE ALÇAK GÖNÜLLÜ OLMAYI

ÖĞRETİR. ALÇAK GÖNÜLLÜLÜK İSE ÇALIŞMAK

UĞRUNDA CESARETİ VE GAYRETİ ARTIRIR.

Dr. Bedri RUHSELMAN

SADIKLAR PLANINDAN RUHSAL TEBLİĞLER

Celse: 146

7.5.1971

BİRLEŞİK İNSANLIK REALİTESİ

"Birleşik İnsanlık Realitesi; bu, bütün insanlığı tesiri altına alabilecek fevkalâde yüksek ve kuvvetli bir şuur alanıdır. Bu şuur alanının, merkezi ile en dış kısımları arasında bir ihtizaz farkı mevcuttur. Yani, bu realitenin bütün şartları içerisinde bulunabilen varlıklar olabildiği gibi, yarı yarıya bunu tatbik edebilen varlıklar da bulunabilecektir. Fakat, şimdiki insanlık realitesinden çok daha yüksek olarak bir ahenk, bir bilgi, bir seviye ve bir dayanışma içerisinde yaşayabileceklerdir.

Birleşik İnsanlık Realitesi'nin en mümeyyiz vasıflarından başlarsak:

Birincisi: Mutlak bir Allah'ın en kuvvetli, en hakikate yakın tarzda anlaşılması, kabulü bahsinde hiçbir şek ve şüphenin kal-mamasıdır. Öyle ki beşerî dimağlardan intişar edecek olan tasavvurlar, anlayışlar, imajlar, tamamlayıcı tarzda aynıdır.

İkinci mümeyyiz vasıf: Varlıkların hepsi(nin), kendileriyle kâinat arasındaki bağları açıkça bilmesidir.

Üçüncüsü: Varlığın madde üzerindeki esaretinin, maddeye yardım ve hâkimiyete dönmesidir.

Dördüncüsü: Bütün beşerî, eski, yıpranmış, kullanılmış, dejenerenere olmuş tüm realitelerin, büyük ve fevkalâde geniş bir hoşgörülük içinde hakikî yerlerine oturtulmasıdır.

Ve nihayet ferdî olarak, bütün insanları bir görmektir. İnsanı sadece insan olarak görmektir. Bütün beşerî yükümlerden soyulmuş olarak, insanı insan olarak görmektir."

SÖZLÜK

İhtizaz:Titreşim

Mümeyyiz:Ayırt edici

Şek:Sanı, zan

Dimağ:Beyin

İntişar etmek:Yayılmak

KİTAPLAR ARASINDA

MEDYOMLUK

Kitabın adı/Özgün Adı

MEDYOMLUK

MEDIUMNITÉ POUR TOUS

Yazarı ve Çevireni

J. LHOMME ve E. CASLANT

Ergün ARIKDAL

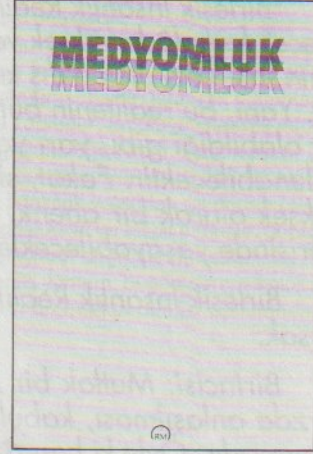
Sayfa Adedi ve Baskı Tarihi

160 SAYFA, 1987

Fiyatı:35 000 TL

RUH ve MADDE DERGİSİ * YAYINLARI

P.K. 9 80072 Beyoğlu - İSTANBUL

Medyomluk, ruhsal araştırmaların en önemli bilgi edinme aracıdır. Bu nedenle ruhsal bağlantı kurup, insanlarla bedensiz varlıklar arasında iletişimin yapılabilmesini sağlayan hassas yapıllı kimselere ihtiyaç duyulur. Ve bunlara da medyom adı verilir.

Bilgisizce yapılan her araştırma ve deney, sonunda istenmeyen sonuçlar yaratacaktır. Bu yüzden medyomluk ve celse çalışması yapmak isteyenler mutlaka tutarlı ve gerçekçi bilgilerle donanmak zorundadırlar. Celselerde uyanık ve bilgili davranmak hem o celsenin havasını sağlamlaştıracaktır, hem de alınacak bilginin yüksek seviyeli olmasını sağlayacaktır.

Celselere operatörlük eden kimseler hem medyoma, hem de o celsede bulunanlara gelebilecek negatif tesirleri önlemek durumundadır. Bu da oldukça fazla tecrübe ve

görgü ister. Celseler kişisel ve çıkarıcı isteklere hizmet etmemeli, günlük endişelerden uzak durulmalıdır.

Operatörler gelen bilgileri en yararlı şekilde yayabilmeli, onları en uygun şekilde düzenleyebilmelidir. İrtibat kurulan varlıklardan, insanlık için gerekli bilgileri çekebilmelidir.

Medyomluk, kapsamı geniş ve önemi evrensel olan bir vazifedir. Vazife fikrine, vazifesini bilmeye ve vazifesini yapmaya dayanır. Medyomluk, her dönemde ve her toplumda gizli ya da açık olarak mevcut olmuştur. Medyomlar ruhsal plânların, dünya insanlığının gelişimiyle ilgili işlevinin yürütülmesinde aracılık etmişlerdir ve etmeye de devam edeceklerdir.

Bu kitap, bu işe ciddi ve şuurlu olarak kalkışacak kişiler için gerekli olan her türlü teknik ve pratik bilgileri vermektedir.